

சோசலிசக் கவிதைகள்



மக்கள்
கலாச்சாரக்
கழகம்
தமிழ்நாடு



சேரலிசக் கவிதைகள்

வெளியீடு

மக்கள் கலாச்சாரக் கழகம்
தமிழ்நாடு



தமிழாக்கம்

குமரன் ○ இளங்கோ ○ மருதமுத்து
சூரியதீபன் ○ இன்குலாப்

தோசலிசக் கவிதைகள்

தொகுப்பு:

மக்கள் கலாச்சாரக் கழகம்
24, சாரங்கபாணி தெரு
சென்னை-29

முதற்பதிப்பு: ஜூன் 1981
இரண்டாம்பதிப்பு: ஜூன் 1982
மூன்றாம் பதிப்பு: ஜூன் 1990

முகப்பு: மருது

அச்சு: கிளாரா அச்சகம்
சென்னை-29

விலை ரூ. 10



முதல் பதிப்பின் முன்னுரை

சோசலிசத்தை நாடி நரம்புகளில் ரத்த நாளங்களில் ஓடிக்கொண்டிருக்கும் உயிர் மூச்சில் கொண்டுள்ள கவிதைகளின் தொகுப்பு உங்கள் கையில் அமர்ந்திருக்கிறது. இந்த வேளையில் தமிழ் இலக்கிய உலகினை எப்படித் தரிசிக்கிறோம்?

அச்சுக் கலையின் அனைத்து வளர்ச்சிகளையும் தாங்கிக் கொண்டு பெண்களைக் கவர்ச்சிப் பொருளாக்கி மேலட்டைகளை மினுக்கியபடி பத்திரிக்கைகள் விளையாடிக் கொண்டிருக்கின்றன. வெறும் வார்த்தை ஜாலங்கள் "தாம் தாம்" என்று குதித்து வந்து தாங்கள் தான் புதுக்கவிதைகள் என்று பறை சாற்றுகின்றன. எதுகை மோனைகளில் 'அந்தர் பல்டி' அடித்து, தனி மனிதத் துதி பாடி, வெட்டிப் பேச்சுக்களும், புராணப்புரு காராய்ச்சிகளும், பட்டிமன்றங்களும், மதிய சாப்பாட்டிற்குப் பின்னால் ஆன அரைத்தூக்க ஆராய்ச்சிகளும், கலை இலக்கியக் கொடி ஏற்றி அரங்கேறிக் கொண்டிருக்கின்றன. வாழ்க்கை மேல் நம்பிக்கை ஊட்டாத, காம விகார ஒப்பாரிப்பாடல்களே திரைப்பட இசைவடிவம் பெற்று பட்டி தொட்டிகளிலெல்லாம் முழங்குகின்றன. தலைவர்கள் தும்மினால் அது சாதனை என்றும், மக்கள் போராடினால் வன்முறை என்றும் வானொலியும் பத்திரிக்கைகளும் பிரச்சார உடுக்கைகளை வேகமாகவே முழக்கி வருகின்றன. பணம் படைத்தோரின் பொழுது போக்குக்காக, சபாக்காரர்களின் வியாபார லாபத்திற்காக நகைச்சுவைத் துணுக்குகளை நெடுகப் பரப்பி,

வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகளை அப்புறப்படுத்தி விட்டு நாடகங்கள் மேடை ஏறுகின்றன. “அறப் படித்தவன் சந்தைக்குப் போனால் வாங்கவும் மாட்டான்; விற்கவும் மாட்டான்” என்றபடி “கலை கலைக்காகவே” என்ற கொள்கைகளில் ஒரு கூட்டம் யாருக்கும் புரியாதவைகளில் மயிர் பிளந்து கொண்டிருக்கிறது.

எனவே, இன்றைய இலக்கியவாதிகள் மக்களின் உழைப்பை, வாழ்ந்து காட்ட முடியும் என்ற நம்பிக்கையை, அவர்களின் போராட்டத்தை, இரவுகளை உடைத்து சூரியனை எழச் செய்ய விடிவெள்ளி அறிகுறிகள் வெளிப்பட்டு விட்டதைத் தெரிந்தே சித்தரிக்காமல் இருக்கிறார்கள்; தன்னம்பிக்கைச் சிதைவு, மயக்கத்தில் முழுகடித்தல், மக்களுக்கான கருத்தைப் புகைமூட்டமிட்டு மறைத்தல் என்ற சதுப்புக்குழிகளில் கலைஇலக்கியத்தை ஆழ்த்தி வருகிறார்கள். இந்த இலக்கிய வியாபாரம் எல்லாம் பணம் பறித்தல் என்பதையே குறிக்கோளாகக் கொண்டிருக்கிறது என்பதோடு மட்டுமல்ல; ஒரு புதிய சமுதாயம் நோக்கி மக்கள் பயணப்பட்டுவிடக்கூடாது என்பதில் இவை கருத்தாக இருக்கின்றன. இவர்கள் விசாரிக்கப்படுவார்கள்.

“உங்களுடைய கவிதைகளிலும் கதைகளிலும் இடம் பிடிக்க முடியாதவர்கள்—

ஆனால்

உங்களுக்கு உண்டி சமைக்கும்

உங்களுடைய ஆடையை வெளுக்கும்

உங்களுடைய காரை ஒட்டும்

உங்களுடைய பூந்தொட்டியைப் பராமரிக்கும்

உங்களுடைய நாயைக் குளிப்பாட்டும்

அவர்கள் வந்த உடனே

விசாரணை துவங்கும்!

ஏழை பாழைகளான எங்கள் வாழ்வும் கனவும்

எரிதழலில் சுருகிக் கொண்டிருந்தபோது

ஏ! சுசுபோகிகளே! சௌந்தர்ய உபாசகர்களே!

நீங்கள் என்ன செய்து கொண்டிருந்தீர்கள்”?

என்ற விசாரணை துவங்கும்.

மக்களுக்கான கலை இலக்கியங்கள் கைக்கொண்டு மக்களுக்காகப் பணியாற்றும் நோக்கங்கொண்ட கலை

இலக்கியவாதிகள் அமைப்பாக உருவாக்கிக் கொண்டிருக்கும் இந்த நேரத்தில் “சோசலிசக் கவிதைகள்” வெளிவருகின்றன. சோசலிசக் கவிதைகள் அந்தப் படைப்புகளை விசாரிக்கும்.

கலை இலக்கியத்தில் கவிதை ஒரு செறிவான வடிவம். மனிதன் பகுத்தறிவால் உணர்ந்ததை, கண்டு பிடித்ததை, தான் உருவாக்கிய மொழி என்ற சாதனம் மூலம் இலக்கியமாய் உலவ விடுகிறான். இலக்கியம் படைத்தல் என்பது படைக்கின்ற எழுதுகின்ற மக்களிடையே பேசுதல் என்று பொருள். கலைஞன் அதன் மூலம் சமூக உறவு கொள்கிறான் என்பது பொருள். மக்கள் வாழ்க்கை பற்றிய கலைஞனுடைய சிந்தனையின் செறிவான வெளிப்பாடுதான் கலை இலக்கியமாகிறது. இவ்வெளிப்பாடுகள் மனிதனுக்குப் புற உலகை விளங்கிக்கொள்ள மட்டுமல்ல. மக்களின் வாழ்க்கையை மாற்றி அமைத்து ஓர் உயர்ந்த வடிவத்திற்கு எடுத்துச்செல்ல உதவுமானால் அவை கலை இலக்கியமாகின்றன. “யாருக்காகக் கலை இலக்கியம்? எந்த நோக்கத்திற்காக?”—என்று இப்படி சலிக்கப்படும்போதுதான் மக்களுக்காக இயற்றப்படாத இலக்கியங்கள் நம் மதிப்பில் இருந்து சடசடவென சரிந்து விழுகின்றன. “எல்லாம் மக்களுக்கே” என்பதுதான் சோசலிசம். இதற்குச் சரியான கலைவடிவம் கொடுக்கின்றபோது சோசலிசக் கவிதைகள் எழுகின்றன.

உணர்ச்சி என்பதும் சிந்தனை என்பதும் வர்க்கத்தன்மையோடு சம்பந்தப்பட்டவையே. சரியான சிந்தனை என்பது எது? விஞ்ஞான ரீதியாக எந்த வர்க்கம் முற்போக்கு சக்தியாய் முன்னிற்கிறதோ அந்த வர்க்கத்தோடு இணைந்து வெளிப்படுவதே சரியான சிந்தனையாகும். சமுதாய வளர்ச்சியோடு இணைந்து வெளிப்படுவது, சமுதாயத்தைப் பிரதிபலிப்பது என்பது இதுதான். இப்படி சரியான சிந்தனைகளைக் கவித்துவத்தாம்பாளங்களில் தாங்கித் தருவதால் இவை சோசலிசக் கவிதைகள்.

“ஓவ்வொருவரின் சொல்லுக்கும் பின்னால் ஒரு வர்க்கப்பின்னணி” இருக்கிறது. வர்க்க சமுதாயத்தில் வர்க்க உணர்வுகளுக்கு அப்பாற்பட்ட சிந்தனை என்பது இருக்க முடியாது; செடி, எந்த நிலத்தில் வசதியாகக்

காலூன்றி இருக்கிறதோ, அதற்கேற்ற மாதிரியே
பூக்கள் காணும்.

“அம்மா, யுத்தக்களத்திலிருந்து
வாயில் நுரைதள்ள
முச்சு இரைச்சலுடன்
தனியாக வரும் என் குதிரைக்கு
அம்மா! தண்ணீர் கொடு!
அதன் முதுகைத்தடவிக் கொடு!

அது—
இன்னொரு வீரனுக்குப் பயன்பட்டும்!
திரும்பி வந்த குதிரைமேல்
என்னைக் காணாமல்
கண்ணீர் சிந்தி
என் சவக் குழியை தேடாதே!
சுதந்திரம் அடைந்த இந்நாடு
உன் மைந்தனின்
இன்னொரு வடிவமன்றோ!”

இங்கே ஒவ்வொரு சொல்லிலும் ஒவ்வொரு பார்வை
யிலும் ஒரு வர்க்கம் தரிசிக்கப்படவில்லையா? இதைப்
போலவே படைக்கின்ற எந்தப்படைப்பாக இருந்தாலும்
அதிலிருந்து எடுத்துக்காட்ட முடியும்.

இக்கவிதைகள் கடவுளால் அருள் பாலிக்கப்பட்டதாகச்
சொல்லப்படும் கவிஞர்கள் எழுதிய இதிகாச புராணங்
களைப் புறந்தள்ளி விட்டிருக்கின்றன. ‘அறிவாளிகள்’
வீரப் பெருமக்கள், உன்னத மனிதர்கள் இவர்களின்
மூளையில் உற்பத்தியாகி ஒரு சக்தியாய் பெருக்கெடுத்து
ஒடுவதே இலக்கியம் என்ற மேட்டுக்குடி வாதத்தைத்
தகர்த்துவிட்டு வெளிவந்திருக்கின்றன. இக்கவிதைகள்
மேற்கண்ட இலக்கியங்களைவிட உள்ளடக்கத்தால்
சிறந்தவைகள்; மேன்மையானவைகள்; உண்மை
யானவைகள். இக்கவிதைகளின் கதாநாயகர்கள் மன்
னர்கள் அல்ல; மதகுருமார்கள் அல்ல; பணக்கார சக்தி
கள் அல்ல. இக்கவிதையின் கதாநாயகர்கள் மக்கள்.
அதனால்தான் இக்கவிதையை எழுதியோருக்கு
ஆளும் வர்க்கத்தாரிடமிருந்து கிடைத்த பரிசுகள் சிறை
வாசம், நாடு கடத்தல், தூக்குதண்டனை என்பதையும்
இந்த நேரத்தில் நம் நெஞ்சில் பொறித்துக்கொள்ள
வேண்டியிருக்கிறது.

தங்களை சோசலிசக் கவிஞர்கள் என்று சொல்லிப்
மட்டும் பிரகடனப் படுத்திக் கொண்டவர்கள் தமிழ்க்
கலை உலகில் நிறையவே இருக்கிறார்கள். இவர்கள்
பிரகடனத்தில் தான் சோசலிசம் இருக்கின்றதே தவிர.
படைப்பில் சோசலிசத்தைப் பின்னுக்குத் தள்ளும் அம்
சங்களே அசிங்கமாய் வெளிப்படுகின்றன. நடைமுறை
அரசியலில் சோசலிசத்துக்கும் இவர்களுக்கும் என்ன
இடைவெளி இருக்கிறதோ அதுவே இலக்கியத்திலும்
வெளிப்படுகிறது.

“நல்லது

நாலு பருக்கைகள் சரிதான்;

ஆனால் முழுச் சாப்பாடு எங்கே?

எங்கள் தேவை

துண்டுத்துணி அல்ல; முழு ஆடை,

பருக்கைகளல்ல

முழுச் சாப்பாடு.

ஒரு வேலை மட்டுமல்ல

முழுத் தொழிற்சாலையும் எங்களுக்குத் தேவை..

நிலக்கரி, தாதுப்பொருள், உலோகக்கனி—

அத்தனையும் எங்களுக்குத் தேவை.

எல்லாவற்றையும் விட மேலாக

நாட்டினை ஆளும் அதிகாரமும்

எங்களுக்குத் தேவை.

நல்லது;

இவ்வளவும் எங்களுக்குத் தேவை,

ஆனால்

நீங்கள் கொடுப்பது என்ன?”

என்று பெட்ரோல்ச் பிரெக்ட் கேட்பது இந்த சோசலிச
வேடதாரிகளின் மூகமுடியைப் பிய்க்கிறதல்லவா? தற்
காலிக நிவாரணங்களுக்காக, போலிச்சீர்திருத்தங்களுக்
காக, பொருளாதாரக் கோரிக்கைகளுக்காக இவை
களையே மக்களை விடுவிக்கும் போராட்ட வடிவமாகக்
காட்டி பல்வேறு சமரசங்களில் ஈடுபடுவதை இவை
காட்டவில்லையா? இதை நிறைவேற்றுவதற்காகவே
முழுக்கங்கள் வைக்கிறார்கள்; போராடுகிறார்கள்:
மக்களை அடக்கி ஒடுக்கும் இன்றைய சமூக அரசியல்,
பொருளாதார, கலாச்சார நிலைமைகளை இவர்கள்

தெளிவாகச் சுட்டிக் காட்டுவதில்லை. மக்களின் போராட்ட உணர்வுகளைச் சிதறடித்துத் திசை திருப்புவதை இவர்களின் படைப்புக்கள் செய்கின்றன. இவர்கள் போலி சோசலிசம் பேசுகிறார்கள்.

இந்திய அரசியல் சாசன சட்டத்தில்கூட சோசலிசம் இருக்கின்றதாம். சொல்லப்படுகின்றது. அடக்கு முறையால் மக்களின் ரத்தம் சிந்தப்படுகிறபோது, சூரியனை முதுகில் சுமந்து உழைத்த மக்களை உறிஞ்சி நிலப்பிரபுக்களும், கந்து வட்டிக்காரர்களும், பணக்கார முதலாளிகளும், அதிகாரிகளும் அவர்களின் முதுகில் வறுமையை ஏற்றும்போது, விழிக்கோபத்தால் மக்கள் முகம் நிமிர்ந்தபோது, இவர்களது சோசலிசம் இப்படித் தானே செயல்பட்டு வந்திருக்கிறது:

“அவன் காயத்தின் மேல்.....
அடித்துக் கொண்டே இரு!
அதை குணமாக விடாதே!
அந்த வலி
ஓயாமல் புதுரத்தம் கக்கிக்கொண்டே
இருக்க வேண்டும்.

குடல்களிலே வேதனை எப்போதும்
குடியிருக்க வேண்டும்.

.....
.....

இதயத்திற்குள்ளே அவன்
பூட்டி வைத்திருக்கின்ற இசையை
வெளியிட அனுமதிக்கக்கூடாது
இதுவே நமது சட்டம்

.....

புள்ளிமான் ஒன்று
சுதந்திர நீரை குடிக்கும் போது
நாயைப் போல் கட்டிப்போடு.

ஏதாவது ஒரு மீன்
நீரின்றி வாழக் கற்க விரும்பினால்
அதனைக் கரையிலும் மண்ணிலும்
அனுமதிக்காதே!

எந்தக் கரங்களாவது
சந்தோஷத்தைக் கனவில் கண்டு
காற்றை தடவ முனைந்தால்—அவைகளைத்
துண்டு துண்டாக்கு

விடியல்—மிகுந்த ஒளியுடன்
புலருமானல்
இருட்டு வாட்களை—அதன்
கண்களில் சொருகு

எங்காவது
காற்றே இதயமாககொண்ட மனிதன் இருந்தால்
காலோடு தலையை சேர்த்துக்கட்டி
நீரில் அமிழ்த்து''

இப்படித்தானே இவர்களது சோசலிசம் செயல்படுகிறது;
இப்படித்தானே சனநாயகம், விடுதலை, சுதந்திரம்
என்பதெல்லாம் சட்டத்தின் மூலமும் சகல அதிகாரங்
கள் மூலமும் இங்கே செயல்பட்டு வந்திருக்கிறது.

அரசியலில் மட்டுமல்ல; இலக்கியத்திலும் மூலகைப்
போக்குகள் உள்ளன.

- ஆளும் வர்க்கத்திற்குச் சாதகமான போக்கு
- சமரச சீர்திருத்த வாதப் போக்கு
- எழுச்சியுற்று, தவிர்க்க முடியாதபடி போராடிவரும்
உழைக்கும் மக்களுடன் இணைந்து வளரும்
போக்கு.

முன்றாவது வகை நிலைப்பாட்டில் நின்று புரட்சியால்
மட்டுமே சோசலிசத்தை அடைய முடியும் என்பதை
உறுதியாக ஏற்றுக்கொண்டவர்கள் இந்நூலில் வரும்
கவிஞர்கள். அதற்காகக் கடைசி மூச்சுவரை நின்றவர்
கள்; இலக்கியத்தை அதற்கான ஆயுதமாகக் கொண்ட
வர்கள்; மக்களிடம் கற்று, மக்களிடமே சென்று பாடி,
மக்களுடனே அயக்கியமானவர்கள். இவர்கள் சோசலிச
உலகம் நோக்கிப் பேசியவர்கள் மட்டுமல்ல; எழுதி
யவர்கள் மட்டுமல்ல; அதனை அடைய அமைப்பு

ரீதியாய்ப் போராடியவர்கள்; போராட்டத்திற்கு
தலைமை ஏற்றவர்கள்.

மக்களின் நிலையை அவர்களுக்கு அப்படியே எடுத்துக்
காட்டினார்கள். அவர்களின் உணர்வை மேலெடுத்து,
மேலெடுத்துச் சென்றார்கள். மக்கள் தளர்ந்த வேளை
யிலும், இவர்கள் சற்றும் தளராமல் கைகொடுத்து,
உயர்த்தி, மேல் தூக்கினர். வாழ்ந்து காட்ட வேண்
டும் என்ற நம்பிக்கையை, வெற்றி பெற்றே தீர்வோம்
என்ற வேகத்தைக் குறைபடாமல் காத்தார்கள்.

“இளைஞரின் பிணங்கள்,
தூக்குமேடையில் தொங்கும் தியாகிகள்,
ஈயரவை துளைத்த இதயங்கள்
இவர்களெல்லாம்—
குளிர்ந்து, உறைந்து, அசைவற்று
தோற்றமளிக்கிற இவர்களெல்லாம்

கொல்லப்படாத ஜீவ சக்தியோடு
வெவ்வேறு இடங்களில்
ஜீவிக்கிறார்கள்.

ஓ! அரசர்களே! அதிகாரிகளே!
அவர்களெல்லாம்
வேறு இளைஞர்களுக்குள்ளே ஜீவிக்கிறார்கள்.
உங்களை எதிர்த்து
மீண்டும் போர்செய்யத் தயாராக
அவர்களெல்லாம்
சகோதரர்க்குள்ளே ஜீவிக்கிறார்கள்.

விடுதலைக்காக கொலை செய்யப்பட்ட
கல்லறைகளில்
விடுதலை விதை வளராத கல்லறை
எதுவுமே இல்லை”

—என்றுதான் வால்ட்விட்மனைப் போல் அவர்கள்
மக்களை தூக்கி நிறுத்தி முன்னெடுத்துச் சென்றார்கள்,
இதனால்தான் இவை சோசலிசக் கவிதைகள்.

இத் தொகுப்பில் உள்ள ஒவ்வொரு கவிதையும்
இன்றைக்குத் தமிழில் வரும் கவிதைகளளிட உருவத்.

லும் உள்ளடக்கத்திலும் வித்தியாசமானவை. வித்தியாசமாக மட்டுமில்லாமல், சரியான கவிதைகள் எப்படி இருக்க வேண்டும் என்பதற்கு இவைகள் சரியான உதாரணங்கள்.

இக்கவிதைகள் மக்கள் நிலை, அம்பலப்படுத்துதல், வழிகாட்டல், புரட்சிக்காரர்கள் என்று நான்கு பிரிவுகளாக பகுப்பு முறையினாலேயே பிரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. தலைப்புகள் இடவில்லையானாலும் கவிதைகளை வரிசைக்கிரமமாய்த் தரும் விதத்தினில் இவை வெளிப்படும்.

இத் தொகுப்பில் உள்ள கவிதைகள். Socialist Verses, Chinese Literature, Malayala Literature, Illustrated Weekly போன்ற நூல்களிலிருந்து மொழியாக்கம் செய்யப்பட்டுத் தொகுக்கப்பட்டவைகளாகும். அந்நூல்களை வெளியிட்டோருக்கு நன்றி.

திரு. ச. மணலாசாமிசாமிநாதர் - கி.மு. 1911-ம் ஆண்டு
சென்னை நகரில் திரு. ச. மணலாசாமிநாதர் - கி.மு. 1911-ம் ஆண்டு
சென்னை நகரில் திரு. ச. மணலாசாமிநாதர் - கி.மு. 1911-ம் ஆண்டு

திரு. ச. மணலாசாமிநாதர் - கி.மு. 1911-ம் ஆண்டு
சென்னை நகரில் திரு. ச. மணலாசாமிநாதர் - கி.மு. 1911-ம் ஆண்டு
சென்னை நகரில் திரு. ச. மணலாசாமிநாதர் - கி.மு. 1911-ம் ஆண்டு

திரு. ச. மணலாசாமிநாதர் - கி.மு. 1911-ம் ஆண்டு
சென்னை நகரில் திரு. ச. மணலாசாமிநாதர் - கி.மு. 1911-ம் ஆண்டு
சென்னை நகரில் திரு. ச. மணலாசாமிநாதர் - கி.மு. 1911-ம் ஆண்டு

**காலியாயிருக்கிறது அரிசிப் பாளை;
ததும்புகிறது விழிக்குடம்
இதயமோ வேதனையில்!
அம்மா இனி நான் உன்னை
எப்படிக் காப்பாற்றுவேன்!**

சமர்ப்பணம்

புன்னகையை இதழ்களில் சிந்தி, துப்பாக்கிக் குண்டுகளைத் துச்சமாகக் கருதி, மண்ணை முத்தமிட்ட ரத்தசாட்சியான வீரத்தோழியர்

சினேகலதாவிற்கு ...

வாழ்க்கையை நேசீக்கும் இடத்தில்— வாழ்க்கையின் மீது நாம் வெற்றிகளைக் குவிக்கும் இடத்தில்— அவளை நான் பார்க்கிறேன்! தூக்குமரத்தில் தொங்கிக் கொண்டிருக்கின்ற புரட்சிக்காரர்களைச் “சிரஞ்சீவி”ப் பெயரிட்டு அழைக்கையில் அவள் குரலை நான் கேட்கிறேன்.	ஓஹோ! அந்த நெருப்புப் பிழம்பின் கீற்றினை என்னுடன் இருந்திடும் கைதிகளுடன் இங்குப் பங்கிட்டிக் கொண்டிருக்கிறேன்! நாளைய வெற்றித் திருவிழாவிற்கு நான் இன்றே புறப்படுகின்றேன். இந்த பூமியின் மீது உதித்திடும் சூரியோதயச் சரித்திரம் அவளே தான்.
--	---

—சிவசாகர்
ஆந்திரகவி

நெசவாளர்கள்

● அவர்கள் கண்களில் கண்ணீர் இல்லை;
ஏனெனில் கண்ணீர் பார்வையை மறைக்கும்.
தறியிலே அமர்ந்திருக்கிறார்கள்;
பற்கள் நறநறக்கின்றன.

“ஓ ஜெர்மனியே
உனது சுவத்துணியை
நாங்கள் நெய்து கொண்டிருக்கிறோம்;
உனக்கொரு சாபத்தை நெய்து கொண்டிருக்கிறோம்.
நாங்கள் நெய்து கொண்டிருக்கிறோம்.
நாங்கள் நெய்து கொண்டிருக்கிறோம்.

குளிர் பனியில் கொடும் பசியில்
மரித்துக் கொண்டிருந்த போது,
நாங்கள் கதறியழைத் தோமே
அந்தக் கடவுளைச் சபிக்கிறோம்.
வினாக அவரை
நம்பினோம்;
பிரார்த்தித்தோம்;
கெஞ்சினோம்;
எங்களை ஏமாற்றினார்;
துன்புறுத்தினார்;

வேதனையைக் கேலி செய்தார்;
நாங்கள் நெய்து கொண்டிருக்கிறோம்;
நாங்கள் நெய்து கொண்டிருக்கிறோம்;

பணக்காரர்களின் காவலனாம்
அந்த அரசனைச் சபிக்கிறோம்;
ஏழைகளின் துயரம்
அவர்களுக்குச் சலிப்பூட்டுகிறது.
அவர்கள் குடிசைகளிலிருந்தும்
குட்டைகளிலிருந்தும்
வரி வசூலிப்பவர்கள்.
நாய்களைப் போல
தெருக்களில் எம்மைச்
சட்டு வீழ்த்துபவர்கள்.
நாங்கள் நெய்து கொண்டிருக்கிறோம்.
நாங்கள் நெய்து கொண்டிருக்கிறோம்.

எங்களுடையதென்று நினைத்திருந்த
இந்தத் தந்தையர் நாட்டையும் சபிக்கிறோம்
இங்கே கேடுகெட்ட ஊழல் பூக்களே
பூத்துக் கிடக்கின்றன;
நல்ல மலர்கள்
பூப்பதற்கு முன்னாலேயே
பிய்த்தெறியப் படுகின்றன.
அழகலின் மக்கலில்
புழுக்கள் கொழுத்துக் கொழுத்து
நெளிகின்றன.
நாங்கள் நெய்து கொண்டிருக்கிறோம்.
நாங்கள் நெய்து கொண்டிருக்கிறோம்.

கீச்சிடும் தறியில் நாடா பறக்கிறது
இரவெல்லாம் பகலெல்லாம்
உன் விதியை நெய்து கொண்டிருக்கிறோம்.
உன் சுவத்துணிகளை நெய்து கொண்டிருக்கிறோம்;

ஓ, கிழட்டு ஜெர்மனியே,

உனக்கொரு சாபத்தை நெய்து கொண்டிருக்கிறோம்.
உனக்கொரு சாவை நெய்து கொண்டிருக்கிறோம்.
நாங்கள் நெய்து கொண்டிருக்கிறோம்.
நாங்கள் நெய்து கொண்டிருக்கிறோம்.

ஹென்ரிச் ஹெய்னே
செர்மனி (1797 — 1865)

○

செர்மானிய புரட்சிகர இலக்கியத்தின் மகாகவி. மார்க்ஸ், ஏங்கெல்ஸ் இருவரின் நண்பர். மனித இன விடுதலைக்கான யுத்தத்தில் ஒரு முன்னணிப் போராளி. சமுதாய வீதியில் அடிமை வானில் கலை இலக்கிய காட்டில் அடிமை இருளை உடைத்து, ஒரு சுடர் உதயம் வரப்போகிறது என்று அறிவித்த முதல் வெள்ளி.



துறைமுகம்

கடல் அளக்கப்பட்டு
மண்ணுடன் இணைக்கப்பட்டது.
மண் அளக்கப்பட்டு
கடலுடன் இணைக்கப்பட்டது.

மெலிந்த தேவதைகள் என
'கிரேன்' எந்திரத்தை நிறுவினார்கள்.
விதவைச் சங்குகளின்
ஓலத்தைக் கணக்கிட்டார்கள்.
மிதவைகளின் பதட்டமான அசைவுகளை
முன் உணர்ந்தார்கள்.
சிக்கலான உலகெங்கிலும்
கடல்வழிகளை வரைபடமாக்கினார்கள்,
அவர்கள் — பிரம்மாண்டமான
ராட்சதக் கப்பல்களை நிர்மாணித்தார்கள்.
அவர்கள் உலகின்
ஐந்து கண்டங்களைக் கண்டுபிடித்தார்கள்.

மண் அளக்கப்பட்டு
கடலுடன் இணைக்கப்பட்டது.



கடல் அளக்கப்பட்டு
மண்ணுடன் இணைக்கப்பட்டது.

மிஞ்சியதெல்லாம்—
வாய்க்கால்கரை ஓரமாய்
ஒரு சின்னஞ்சிறு வீடு.
அங்கே,
சன்னக் குரலில் பேசும் ஒரு மனிதர்.
கண்ணில் நீரொழுகும்
ஒரு பெண்.

மிஞ்சியதெல்லாம்—
ஒரு மாலை நேரத்து
மங்கலான விளக்கு,
கண்டம் என்று சொல்ல
ஒரு மேசை.

மிஞ்சியதெல்லாம்
“ஒரு கோப்பைத் தேநீர்” — அவர்களால்
அளக்க முடியாத கடல்.

—மிரோஜ்லாவ் ஹோலுப்
செக்கோஸ்லாவியக் கவிஞர்

நிறைய சாப்பிடுங்கள்

●
'நிறைய சாப்பிடுங்கள்'
— கோஷங்கள் சொல்கின்றன,

'நிறைய மீன்கள்' 'நிறைய இறைச்சி'
நிறைய சோறு சாப்பிடுங்கள்
— கோஷங்கள் வற்புறுத்துகின்றன.

ஆனால்..... நானோ
சம்சாரியாகி வேலையில்லாத
மூன்றாவது வருடத்தில் இருக்கிறேன்.
எனக்கு
இந்தக் கோஷங்கள்
இப்படித்தான் பொருந்துகின்றன;

• 'நிறைய புல்லைச் சாப்பிடுங்கள்.'

—ஜோ கொர்ரி
ஸ்காட்லாந்து

'ஹாஸ்வெல்'லைச் சேர்ந்த நூறு மனிதர்கள்

●
அந்த நூறுபேரும்
'ஹாஸ்வெல்' நகரைச் சேர்ந்தவர்கள்.....
ஒரே நாளில்
ஒரே நேரத்தில்
ஒரே மாதிரி இறந்தார்கள்

ஒரு நூறு பெண்கள்
அவர்கள் அமைதியாகப் புதைக்கப்பட்டுக்
கொண்டிருந்த நேரத்தில்
நீண்ட தூரம் நடந்து வந்தார்கள்.
நூறு பெண்கள் அழுதார்கள்
சுரங்கத்தில் அவர்கள்
புதைபுண்ட நாளில்!
அழுது புலம்பினார்கள்.
குழந்தை குட்டிகளுடன் திரண்டு வந்து,
கூவினார்கள்:
"ஓ ஹாஸ்வெல் நகர சீமானே!
எங்கள் கடனைத் திருப்பிக்கொடு"

அந்தச் சுரங்க முதலாளியோ
அவர்களை — நிரம்பநேரம்
தாமதித்து மகிழாமல்

புதையுண்டு போனவர்களின்
வாரக்கூலியை எண்ணிக் கொடுத்தான்
கூலி கொடுத்தவடன்.
கொழுத்த பணப்பெட்டி
'ணங்' கென்று மூடப்பட்டது.
அந்தப் பெண்களின்
தொண்டைகளிலோ.....
அழகை வெடித்துக் கிளம்பிற்று.

—ஜார்ஜ் வொர்த்
ஜெர்மனி

○

1822—1856.

மார்க்சின் சமகாலத்தவர்.
எங்கெல்ஸ் சொன்னார் :
"ஜெர்மானியப் பாட்டாளி
வர்க்கத்தின் முதலாமவரும்,
அதிமுக்கியமான வருமான
கவிஞர்."

இந்த இரவிலும் காத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்

பயத்தால் இதயம் வெளிறிப்போய்.....
அந்தப் பெண்கள்
இன்றைய இரவிலும்.....
அந்தச் சுரங்க வாசல்களின் ஓரங்களில்
காத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

சாவின் சக்கரங்கள்
இன்னும் உருண்டு கொண்டே இருப்பதை
அந்த குழம்பிய வானத்தில்
பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள் —
அவர்களும் சாவின் விதிகளுக்கு
அடிமைகள்தானே!

அவர்கள் —
கூட்டமாக நிற்கிறார்கள்
புயல் வீசும் போது
ஆடுகள் நிற்பது போல,
மௌனமாக
செயலற்று, ஊமையாக
நிற்கிறார்கள்.
அவர்களின் கால்களுக்குக் கீழே
சுரங்கக் குழிகள்!

பாறைகளுக்கிடையே
நிலக்கரி நிரப்பிய தொட்டிகள்!
தீப்பற்றிய நிலக்கரி வாயு
மரணத்தை மழையாய் தூவியது!

இரவு—

இருண்டு குளிர்ந்து கொண்டு இருந்தது.
பனிப்படலங்களுக்கு இடையே
மழை பெய்து கொண்டிருந்தது.
கிழிந்த மேலுடைகளுடன் அவர்கள்
தெப்பமாய் நனைந்து ஊறி இருந்தார்கள்!
மெலிந்து,
பசிந்து
ஒட்டிய கன்னங்கள்
நீலம் பூத்திருந்தன.

வெது வெதுப்பைத் தேடி
அவர்கள்
வீடுகளுக்குச் செல்லப்போவதில்லை!
ஏதேனும் அற்புதம் நடந்து
தங்களைக் காப்பாற்றும் என்பதே
அவர்களின் நம்பிக்கை!

அவர்கள் காத்திருப்பார்கள்.....
விடியும் வரை காத்திருப்பார்கள்...

யாரை அவர்கள்
உயிருக்கு உயிராய் நேசித்தார்களோ,
எந்த உழைப்பாளிகளை
அளவு கடந்து பிரேமித்தார்களோ,

அவர்களை,
அந்தச் சுவத்துணியில்
மேலே கொண்டு வந்து போடும்வரை...
கைக்கெடிகாரம் கொண்டோ,
சட்டை பொத்தான்களைக் கொண்டோ
அடையாளம் காட்டும் வரை...
அவர்கள் காத்திருப்பார்கள்

○

இன்னும் மூன்று நாட்களில்
அந்த உழைப்பாளிகள் அனைவரும்
ஒன்றாகப் போட்டு புதைக்கப்படுவார்கள்
மண்ணில் ஒரு பெரிய பள்ளம் தோண்டி
அரசர்,
அனுதாபச் செய்தி அனுப்புவார்!
பாராளுமன்ற உறுப்பினரும் வந்து
துக்கம் விசாரிப்பார்.
இதே உறுப்பினர்தான் —
இந்தச் சுரங்கத் தொழிலாளிகள்
“வாழ்க்கைக் கூலி” கேட்டுப்
போராடிய போது,
இராணுவத்தை அனுப்ப அனுமதி அளித்தார்
பளபளக்கும் குல்லாய்க்குக் கீழிருக்கும்
அவர் முகத்தில் துக்கத்தின் வெள்ளோட்டம்
படோடோபமான காலணிகள் அணிந்த
அவர் பாதங்கள் கூட
பிண வண்டியின் பின்னால்
மெல்ல நடந்து துக்கம் கொண்டாடின.

இந்த இறந்து போன சுரங்கத் தொழிலாளிகளைப்
“புல்லைத் தின்னுமாறு
பணியச் செய்வேன்”

— என்று கர்ஜித்து சபதமிட்ட
 அந்தக் கம்பெனியின் நிர்வாகி
 அவரும் அங்கு இருப்பார்.
 சிறுவர்களைப் பட்டினிப்போட்டு
 சில்லறை சேர்க்கும் பாதிரியும்,
 துக்கம் தொண்டை அடைக்க
 அங்கு வந்து
 அழகைக் குரலில்
 ஜெபம் பண்ணுவார்.
 அவர் கண்ணீர்
 இதயங்களைக் கிழிக்கும்!
 அவர்—

கடவுளின் நாமத்தை நிலைநாட்டி,
 சுரங்கத்தின் பயங்கரத்தையும்
 சுரங்கத் தொழிலாளிகளின்
 வீரப் பிரதாபங்களையும் பேசி
 நினைவு கூர்வார்.

சமுத்திரமென மையைக்கொட்டி,
 தவறான செய்திகளை அச்சேற்றி
 மக்கள் மனதிற்கு நஞ்சூட்டும்
 பத்திரிகைகள் —
 இந்தச் சோகக்கதையை விரித்து எழுதும்;
 மக்களும்

“ஐயோ! எவ்வளவு துயரம்!
 ஐயோ! எவ்வளவு கோரம்!”

— என்று
 ஒரு வாரத்தில் மறந்தும் போவாவார்கள்.

அந்த நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்,
 அந்தச் சுரங்க முதலாளி,
 இந்தப் பத்திரிகைகள்,
 அந்தப் பாதிரி —

தங்களின் விஷயத்தையும், வெறுப்பையும்
சுரங்கத் தொழிலாளர்களின்
அடுத்து வரும் போராட்டத்திற்கு
சேமித்து வைத்துக் கொள்வார்கள்!

இன்னும்.....

அந்தப் பெண்கள்

இந்த இரவிலும்

காத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

இந்த வெட்கங்கெட்ட

இரட்டை நாடகங்களை

அந்தப் 'பெருங்கடவுளும்'

பார்க்கப் போவதில்லை.

ஜோ கொர்ரி

○

465 உயிர்களைத் தின்ற
சர்ஸ்ரலாவைப் போல், அடிக்கடி
இந்தியச் சுரங்கங்களில் புதைக்
கப்படும் தொழிலாளிகள்
போல், ஸ்காட்லாந்தில் நெடுங்
காலத்திற்குமுன் நடந்த சுரங்க
விபத்து பற்றிய கவிதை ஒரே
கவிதைதான். ஆனால் அதன்
அவலங்கள் இன்னும் தொடர்
கின்றன. கவிதையை மாற்று
வதற்கான எந்த அவசியமும்
இன்னும் இந்தியச் சுரங்கங்
களிலும், இந்தியச் சமுதாயத்
திலும் ஏற்பட்டுவிடவில்லை.

ஒரு தென்னமரிக்கக் குழந்தை

அவன் முதுகெலும்பு கோணலாய் போனதால்,
அவன் குரல் கம்மித் தேய்ந்து போனதால்,
அவன் உடம்பு நாற்றமெடுத்துப் போனதால்,
இனியும் ஜீவிக்க முடியாமல்
அவன் மெலிந்து களைத்துப் போனதால்,
இதற்குப் பொறுப்பான
சமுதாய அமைப்பு
இனியும் ஜீவிக்கக் கூடாது! கூடாது!!

அவன் முதுகெலும்பு கோணல் என்பதால்
உங்கள் விளக்கங்களும் கோணலே.
அவன் குரல் கம்மித் தேய்ந்து போனதால்
உங்கள் கூக்குரல் அவனிடம் பலிக்காது.
அவன் உடம்பு நாற்றமெடுத்துப் போனதால்
இந்தச் சமுதாய அமைப்பில் சர்வமும் நாற்றம்.
எந்த விண்ணுலகில் அவனுக்கு இடம் இல்லையோ
அந்த வானம் வரை வீசுகிறது
உங்கள்
சமுதாய நாற்றம்.

ஒரு ஆட்சியின் நினைவாக...

ஆளும் சபையினரும்
 அமைச்சருமாகிய நாங்கள்
 மிக ஆழமாகச் சிந்தித்து,
 விவாதித்து
 கீழ்க்கண்ட சட்டங்களைச்
 சாதி மத வேறுபாடின்றி
 அமுல்படுத்துகிறோம்:-
 "அவர்களிடம் எச்சரிக்கையாக இருங்கள்;
 அவர்கள் போகும் இடமெல்லாம்
 புரட்சியின் விதைகளைத் தூவுகிறார்கள்.
 புரட்சிக்கார மனிதர்களும்
 பூச்சிகளும்
 எப்போதும் செர்மானிய இனத்தைச்
 சேர்ந்தவராய் இருப்பதில்லை.
 ஆண்டவரே, உமக்கு நன்றி!
 கிறிஸ்துவனாகட்டும்; யூதனாகட்டும்
 ஆள்பவருக்குக் கட்டுப்படுவதே
 கடமையாகும்.

கிறிஸ்துவரானாலும்,
 யூதரானாலும்
 பொழுது சாய்ந்ததும்
 கடைகளை மூடியே ஆகவேண்டும்!

இரவு நேரங்களில்
 தெருவில் யாரும் நடமாடக் கூடாது!

அப்படி யாரேனும் தெருவில் மூவர்
நடந்து கொண்டிருந்தால்.....
அருகில் நெருங்கி — தமக்குள்
சந்திக்கும் முன்பே
கலைந்து செல்லவேண்டும்!

நீங்கள் —

ஆயுதங்களை வைத்திருக்கக் கூடாது.
ஆட்சி மன்றங்களுக்கு
உடனே கொணர்ந்து
ஒப்படைத்து விடுங்கள்!
விரைவில் மரிக்க ஆசையிருந்தால்
வீட்டில்
வெடிமருந்துகள் வைத்துக்கொள்ளலாம்.

கருத்து வேறுபாடு

கொண்டவர்கள் —

எந்த விசாரணையுமின்றி

சுடப்படுவார்கள்.

சைகையால் —

விவாதித்தால் கூட

இதைவிடக்

கொடிய தண்டனை காத்திருக்கிறது.

அமைச்சரை மதியுங்கள்!

அவர்தான் நாட்டைக் கட்டிக் காக்கிறார்!

நாட்டிற்குத் தேவையான

நல்லனவற்றினை — அவரே

அக்கறையுடன் தீர்மானிக்கிறார்!

வாயை மூடிக்கொண்டு — அவர்

சொல்லவற்றையே கேட்டு

நடந்து கொள்ளுங்கள்''

—ஹென்ரிச் ஹெய்னே

ஜெர்மனி

சமூகத்திற்காக

சிறைச் சாலை.....

குரல்கள் முடக்கப்பட்டுள்ளன.
 இயக்கங்கள் கட்டுப்படுத்தப் பட்டுள்ளன.
 ஆனால் கரங்கள் இன்னும்
 எழுதிய படியே இருக்கின்றன.
 இதயத்தின் வேதனையும் ஓய்ந்துவிடவில்லை.
 தனிமைப்பட்ட இருளின் கனவுகள்
 வெளிச்சத்தின் கரைகளை நோக்கி மிதக்கின்றன.

ஓய்வு...!

இந்த நெடுஞ்சுவர்களைப் போல
 நைஜாம் சகாப்தத்தின்
 கனத்த கதவுகளைப் போல...
 அபாயமிக்கது!

ஓய்வு...!

மந்த புத்தியைப் பிரசவிக்கிறது.

இந்தச் சிறைச்சாலை...
எனது நாக்கிற்குத் தடை விதிக்கிறது.
சந்திர வெளிச்சம் தடுக்கப்பட்டுள்ளது.

ஆனால்
சூரியனின் சுடரை யாரால் தடுக்க முடியும்?
பசியால் துடித்தவர்கள் — கேவலப்பட்டவர்கள்
இந்த சுரண்டுகிற அமைப்பின் கீழ்
செய்த குற்றங்களுக்காக—
எதும் அறியாத இவர்கள்
மெளனமாகத் துன்பப்படுகிறார்கள்.

சீருடையின் கைதிகளான
இந்தப் போலீஸ்காரர்கள்—
ஆளும் வர்க்கத்தைக் காப்பாற்றுவதற்காக
இச் சிறைச் சாலைகளைக்
காவல் புரியும்படிக்
கட்டாயப்படுத்தப் பட்டிருக்கிறார்கள்.

சிறைச் சாலைச் சுவர்கள்
நடுங்குகின்றன.
துருப்பிடித்த கம்பிகள்
வெழுகின்றன.....
உரித்த பாம்புச் சட்டையை
எறும்புகள்
ஒரு நீண்ட பயணத்தால் மூடுகின்றன!
வெளியே—
தொழிலாளியின் சம்மட்டி ஒலி
எதிரொலிக்கின்றது.

ஒரு பதிலுக்காக...



அதிர்ந்து கர்ஜிக்கின்றது
போர் முரசு.

மனிதச் சதைகளை
இரும்பு ஆயுதக் கருவிகள்
பலி கேட்கின்றன.

எல்லா தேசங்களில் இருந்தும்
அடிமைகள் பின்னால் அடிமைகள்!
எந்த ஆயுதக் கருவிகளை
இயக்கும் போது,
முன்பு மனிதர்கள் செத்து மடிந்தார்களோ
அதே ஆயுதக் கருவிகளை
இயக்க
இவர்கள் வருகிறார்கள்.
ஏன்? எதற்காக?

ஆடைகளற்று
பசித்துக் கிடக்கும்
இந்தப் பூமி
பயத்தால் நடு நடுங்குகிறது.

மனித உடல்கள்,
ரத்தக் குளியலில்
நுரைத்துக் கரைகிறது.
ஏன்?

எங்கோ யாரோ
அல்பேனியாவின் ஒரு பகுதியை

அடைவதற்காக —
இவ்வளவும் நடக்கிறது.
பூமியின் மேல்
அடி மேல் அடி
இடியாய் வீழுகிறது —
அதன் உள்சதைகளெல்லாம் கிழியும்படி.

மொத்த மனித இனத்தின்
அழுக்கைக் குரல்
ஓலமாக ஒலித்துக் கொண்டிருக்கிறது.
ஏன்? எதற்காக?
டார்னஸ் வழியாக
கட்டணம் ஏதும் செலுத்தாமல்
கடந்து செல்ல!

இது,
இப்படியே நடந்து கொண்டே போகுமேயானால்
பூமியின்
எந்த எலும்பும் மிஞ்சப் போவதில்லை,
பூமியின் ஆத்மாவைக் கூட
அடித்து, கிழித்து
வெளியே எடுத்து
நார் நாராக்கி விடுவார்கள்.

ஏன்? எதற்காக
எவரோ
மெசபடோமியாவின் செல்வத்தை
அள்ளிச் செல்வதற்காக!

எந்தப் பெயரில்
ஏதற்காக
போர்க் குதிரையின் குளம்படிகள்
நகரங்களை செவிடாக்குகின்றன?

போர்க் சளமென்னும் வானத்தில்
எது இருக்கிறது?
என்ன தெரிகிறது?
விடுதலையா? கடவுளா?
பணம்.

நீ உயிரிழைப்பதைத்தான்— அவர்கள்
தியாகம் என்று சொல்லித் திரிகிறார்கள்.

நீ என்றைக்கு
உன் முழு வலிமையோடு நிமிர்ந்தெழுந்து,
அவர்கள் முகத்தில் அறைந்தாற் போல்
இந்தக் கேள்வியைக் கேட்கப் போகிறாய்:

“ஏன் நாங்கள்
போரிட்டுக்
கொண்டிருக்கிறோம்?”

—மாயகாவஸ்க்கி
ரஷ்யக் கவிஞர்

ஒரு கொரில்லாவின் பாடல்...

●

எனக்கு ஆருயிர்க் காதலி
ஒருத்தி இருந்தாள்;
ஒரு இரவின் முடிவில்—அவள்
போலீஸ்காரர்களால்
படுகொலை செய்யப்பட்டாள்.

ஏ! காடே! நீ என் ஆருயிர்க் காதலியாய் இரு!
நீயே என் மணப்பெண்.
என் இதயத்தில் அன்பு
வெளிச்சமிடுகிறது; வெள்ளமாய் ஓடுகிறது.
அந்தக் காதல் வார்த்தைகளை—நான்
எப்பொழுதும் சொல்லத் துணிந்ததில்லை!
ஆனால்..... அருமைக்காடே!
உன் செவிகளில் மெதுவாக உச்சரிக்கிறேன்.

அந்தி மாலைகளில்
உன்றன் மரக்கிளைகள்
மெல்ல அசைந்து—பச்சை இலைகளால்
முத்தம் படாத என் இதழ்களைத்
தடவிக் கொடுக்கின்றன!

என் அம்மா—
அவளையும் இந்தக் கசடர்கள்
கருத்த இருட்டில்—எங்கோ.....
தூக்கிச் சென்றார்கள்;

ஏ! காடே! நீயே என்—
அன்பான ஆதரவான அம்மாவாக இரு!
அவளின் அரவணைப்பு இல்லாமல்
வாழவே இயலாது!
காலைப் பணித்துளிகளால்
வலிக்கும் என்
போர்க்கள விழுப்புண்களை
கழுவிக்க குளிப்பாட்டு!
அணி வகுத்துச் செல்லும்போதும்
அபாயத்துடன் விளையாடும்போதும்
அன்பான உன் ஆசைப் பார்வையால்
கவனித்துக் கொள்!

எனக்கும்..... ஒரு
ஓட்டைக் குடிசை இருந்தது;

காற்று ஏந்தி வந்த
புகை மண்டலத்தால்—அது
சாம்பலாகிப் போனது!

ஏ! காடே! நீ என் குடிசையாய் இரு!
கயமையின் களங்கக் கரங்கள்
உன்னைத் தீண்டவே அஞ்சுகின்றன!
போராட்டங்களின் முடிவில்—அந்தக்
குழப்பமான இரவுகளில்
களைப்புற்று உன் மடிமீது அணைந்தபடி
தவழ்ந்து ஊர்கின்ற பொழுது
உன் கனத்த இலைகளால்
கட்டி அணைத்துக் கொள்!
உறங்கும் பொழுது பணிவிடை செய்!

எனக்கும் ஒரு தாயகம் இருக்கிறது.
ஆனால்.....கொடுங்கோலர்களின் கீழ்
அடிமையாய்,
துண்டாடப்பட்டு
உடைந்து கிடக்கிறது.

ஏ! காடே! நீ என் புகலிடம்!
ஆனால்.....
என் நெஞ்சில் இருக்கும் தாயகமாக
நீ ஆக முடியாது!
நரங்கள் நம்பிக்கை இழக்கவில்லை—

அம்மாவை விட
அன்பு மனைவியை விட
அழகுக் குடிசையை விட
அன்னை பூமியை
அளவு கடந்து நேசிக்கிறோம்!

ஏ புரட்சிக் காடே! எங்களைப் பாதுகாத்திடு!
எங்களைக் கவனித்துக் கொள்!
தாயகத்திற்காக—அந்தச்
சாவையும் சவாலுக்கு அழைப்போம்!

—டோப்ரி ஜோடேவ்
பல்கேரியா

தடை பல தகர்த்து
படை வருகிறது—
பஞ்சைப் பராரிகளின் பெரும்படை!
நீங்கள் விசாரிக்கப்படுவீர்கள்!
அவர்கள் வந்த உடனே,
விசாரணை துவங்கும்.

“ஏழை பாழைகளான
எங்கள் வாழ்வும் கனவும்
எரிதழலில்
கருகிக் கொண்டிருந்தபோது
ஏ, சுகபோகிகளே,
சௌந்தர்ய உபாசகர்களே!
நீங்கள் என்ன செய்து
கொண்டிருந்தீர்கள்”

ஒட்டுத் துணியும் மேலாடையும்

எப்பொழுதெல்லாம் எங்கள்
மேலாடை கந்தலாகிறதோ,
அப்பொழுதெல்லாம் நீங்கள்
ஓடி வந்து முழங்குகிறீர்கள்...

“இது இனியும் நீடிக்கக் கூடாது”
முடிகின்ற எல்லா வழிகளிலும் உதவி செய்வோம்.
நீங்கள் உற்சாகமாக எஜமானரிடம் ஓடுகிறீர்கள்.
நாங்கள் காத்துக் கொண்டு இருந்தோம்.
நீங்கள் வெற்றிகரமாக
எங்களுக்குப் பெற்று வந்ததைக்
காட்டுகிறீர்கள், ஒரு துண்டுத் துணியை!

நல்லது; துண்டுத் துணி சரிதான்.
ஆனால்,
முழு ஆடை எங்கே?

எப்பொழுதெல்லாம் பசித்தீயால்
கருகிக் கரைகிறோமோ
அப்பொழுதெல்லாம் ஓடிவந்து
முழங்குகிறீர்கள்.

“இது இனியும் நீடிக்கக் கூடாது”
முடிகின்ற எல்லா வழிகளிலும் உதவி செய்வோம்.
உற்சாகம் நிரம்பியவர்களாய்
நீங்கள் எஜமானிடம் ஓடுகிறீர்கள்;
நாங்களோ,
பசித்தீயில் கருகியபடி காத்துக்கொண்டிருக்கிறோம்.
நீங்கள்,
திரும்பிவந்து வெற்றிகரமாக
எங்களுக்குப் பெற்று வந்ததைக் காட்டுகிறீர்கள்.
நாலு பருக்கைகள்.

நல்லது; பருக்கைகள் சரிதான்.
ஆனால் முழுச்சாப்பாடு எங்கே?

எங்கள் தேவை
துண்டுத்துணி அல்ல;
முழு ஆடை.
பருக்கைகளல்ல;
முழுச்சாப்பாடு.
ஒரு வேலை மட்டுமல்ல;
முழுத் தொழிற்சாலையும் எங்களுக்குத் தேவை.
நிலக்கரி, தாதுப்பொருள், உலோகக்கரி
அத்தனையும் எங்களுக்குத் தேவை.

அவன்—

மனிதாபிமானத்தை வானளாவப் புகழ்வான்.

அவன் மனதிற்குத் தெரியும்;

“மனிதர்களை விட

எந்திரங்களின் விலை அதிகம்”

பேச்சு வார்த்தைக்குச் சென்று பார்

அவன் சிரிப்பான்;

சிரித்துக் கொண்டு

உன்னைத் தோற்கடிப்பான்.

அவனுக்கு சவால் விட்டுப்பார்

உன்னைக் கொன்றுவிடுவான்.

தன்னுடைய உடைமைகளை

இழக்கவேண்டிய நிலைமை வந்தால்

உலகையே அழித்து விடுவான்.

எனவே—

இப்போது—

“மூலதனத்தை அழி!”

ஆனால்.....

உங்களைச் சுதந்திரப்படுத்திக்கொள்ள

விரையும் போதே,

ஒரு பொதுவுடமை நாட்டை

நிர்மாணித்துக் கொள்ள விரையும்போதே

உங்களுக்குள்ளே பதுங்கி இருக்கும்

பகைவனை மறந்து விடாதீர்கள்.

—கிறிஸ்டோபர் லோக்

ஆங்கிலேயக் கவிஞர்

இரை

●
அவன் காயத்தின் மேல்.....

அடித்துக்கொண்டே இரு!

அது குணமாக விடாதே!

அந்த வலி

ஓயாமல் புதுரத்தம் கக்கிக்கொண்டே இருக்க வேண்டும்

குடல்களிலே வேதனை எப்போதும்

குடியிருக்க வேண்டும்

அவன் தப்பிக்கப் பார்த்தால்

அவன் “குற்றம் புரிந்தவன்”

என்று கூவு!

அவன் மறக்கவே கூடாது

கறுத்த மண்ணை முகத்தில் வீசி அடி

அவன் வார்த்தைகளில்—பூக்கள்

பூக்கத் தொடங்குமேயானால்

செத்த பிணங்களின் கைகளைப் போல்

வெளிறிப் போகும்படி நசுக்கு!

அழித்து நிர்மூலமாக்கு,
 அழித்து நிர்மூலமாக்கு.
 இதயத்திற்குள்ளே அவன்
 பூட்டி வைத்திருக்கின்ற இசையை
 வெளியிட அனுமதிக்கக் கூடாது
 இதுவே உனது சட்டம்
 என்னுடையதற்கு எதிரானது;

ஆற்றின் அலைகள் நிலவுடன் பேசமுயன்றால்
 மலைகளால் சுவர் எழுப்பு!
 தனது உயரத்தை மறந்து
 ஒரு சிறுவனுக்காக
 நட்சத்திரம் கீழிறங்கி வந்தால்.....
 வானக் குடும்பத்தின் முன்—அதைக்
 குற்றவாளி ஆக்கு!

புள்ளிமான் ஒன்று
 சுதந்திர நீரைக் குடிக்கும் போது
 நாயைப் போல் கட்டிப்போடு

ஏதாவது ஒரு மீன்—
 நீரின்றி வாழக் கற்க விரும்பினால்
 அதனைக் கரையிலும் மண்ணிலும்
 அனுமதிக்காதே

எந்தக் கரங்களாவது
 சந்தோஷத்தைக் கள்ளில் கண்டு
 காற்றைத்தடவ முனைந்தால்—அவைகளைத்
 துண்டு துண்டாக்கு!
 விடியல்—பிசுந்த ஒளிபுடன்
 புலகுமானால்

இருட்டு வாட்களை—அதன்
கண்களில் சொருகு!

எங்காவது

காற்றே இதமாகக்கொண்ட மனிதன் இருந்தால்
காலோடு தலையாய்ச்சேர்த்துக் கட்டி
நீரில் அமிழ்த்து!

—மார்க்கோஸ் அநா
ஸ்பெயின் நாட்டுக் கவிஞர்

○

பிறப்பு 1921. சோசலிச இளைஞர்
இயக்கத்தில் ஈடுபட்டு அரசியல்
வாழ்க்கையைத் தொடங்கினார்.
கம்யூனிஸ்டுப் புரட்சியாளர்களுக்கும்
பாசிஸ்டு வெறியர்களுக்கும் இடை
யில் நடந்த யுத்தத்தில் கைது செய்
யப்பட்டு மரண தண்டனை விதிக்கப்
பட்டார். இது முப்பதாண்டுத்
தண்டனையாக மாற்றப்பட்டது.
ரகசியமாக செய்தித்தாள் நடத்திய
தற்காக மீண்டும் ஒருமுறை மரண
தண்டனை விதிக்கப்பட்டார். இரண்
டாவது முறையாக முப்பதாண்டு
சிறைத்தண்டனையாக மாற்றப்பட்ட
து. தனது நாற்பதாவது வயதில்
22 ஆண்டுகள் சிறையில் கழித்த
பிறகு விடுதலை செய்யப்பட்டார்.

சுகவாசிகளுக்கு...

ஒரு மலரைக்கையில் எடுத்துக்கொள்!
ஒரே ஒரு மலரை!
மலருடன் உன் கையைப் பிணைத்துக்கொள்!

இங்கிருந்து
மூன்று மணிப் பயணத்தில்
வேட்டோசை கேட்கிறது;
உனக்குக் கேட்கிறதா சகோதரா?

இரண்டு மணிப்பயணத்தில்
மக்கள் பட்டினியால் மடிகிறார்கள்
மூன்று மடங்கா? இல்லை!
நூறு மடங்கா? இல்லை!

ஆதிக்க சக்திகளால்—
வன்முறையாளர்களால்—
நசுக்கப்பட்டவர்கள்
மூன்று நூறு மடங்கு!

இந்த உலகு
அந்த உலகுக்கு எதிராய்
கோடாரி எடுத்திருக்கிறதா?
ஒரு மலரைக் கையில் எடுத்துக் கொள்!
ஒரே ஒரு மலரை!
இதற்கெதிராய்
கவலைக் குரல் எழுப்பு!

—ஊர்தலா கோசியஸ்

ஏ...! சுகபோகிகளே!
சௌந்தர்ய உபாசகர்களே!

●
தடைபல தகர்த்து
படை வருகிறது—
பஞ்சைப் பராரிகளின் பெரும்படை!
ஏ! அறிவு ஜீவிகளே!
நீங்கள் விசாரிக்கப்படுவீர்கள்!

“எண்ணெய் வற்றிய தீபச்சுடராக
எமது தேசம் பையச்
செத்துக்கொண்டிருந்தபோது
நீங்கள் என்ன செய்து
கொண்டிருந்தீர்கள்?”

இடியோசை என அந்தக்கேள்வி
உங்களை நெருங்கிக் கொண்டிருக்கிறது!

அதுவரை
மதியச்சாப்பாட்டிற்குப் பிறகான
உங்களுடைய அரைத் தூக்கங்களும்
சூன்ய விவாதங்களும்
புராணப் புளுகாராய்ச்சிகளும்
பரஸ்பர முகஸ்துதிகளும்
சவ ஒப்பாரிகளும்
வெட்டிப் பட்டி மன்றங்களும்
தங்கு தடையின்றித் தொடரட்டும்!

தடைபல தகர்த்துப் படைவருகிறது
பஞ்சைப் பராரிகளின் பெரும்படை!...
ஏ! சுயநல அறிவு ஜீவிகளே!
நீங்கள் தப்பமாட்டீர்கள்.

உங்களுடைய 'கவிதைகளிலும் கதைகளிலும்
இடம் பிடிக்க முடியாதவர்கள்
ஆனால்
உங்களுக்கு உண்டி சமைக்கும்
உங்களுடைய ஆடையை வெளுக்கும்
உங்களுடைய காரை ஓட்டும்
உங்களுடைய பூந்தொட்டியைப் பராமரிக்கும்
உங்களுடைய நாயைக் குளிப்பாட்டும்
அவர்கள் வந்த உடனே
விசாரணை துவங்கும்.

“ஏழை பாழைகளான எங்கள் வாழ்வும் கனவும்
எரிதழலில் கருகிக் கொண்டிருந்தபோது
ஏ! சுகபோகிகளே, சௌந்தர்ய உபாசகர்களே
நீங்கள் என்ன செய்து கொண்டிருந்தீர்கள்?

— பாகி

○

சிலி நாட்டின் எழுச்சிக் கவிஞன்
‘ஆட்டோரென காஸ்புலோ’
எழுத்துக்களை எரிசரமாகிய
வன். 1970-ம் ஆண்டு பாசிஸ்டு
களால் கொல்லப்பட்டான்.
இந்தக் கவிதையின் கனல்
ஜெராலிக்கும் கரு அலனுக்குச்
சொந்தம்.

மனித உருவங்கள்

மிக லாவகமான கையசைவுகளுடனும்,
எப்போதும் மிதக்கும் திறனுடனும்—
நுரைக்கும் கடலில் பாய்ந்தீர்கள்
நீந்தினீர்கள்!

ஆனால்...

ஒரு பூகம்பமோ அல்லது
எரிமலையின் நெருப்புக்கக்கலோ
உங்கள் சுதந்திரத்தைப் பறித்து
உயிரோடு புதைத்து விட்டது.

பல்லாயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளுக்குப்பின்
புதை பொருள் ஆராய்ச்சியாளர்கள்
பாறைகளின் மடிமேல் உங்களைக்
கண்டெடுத்தார்கள்
அப்போதும்...
உயிரோடு உள்ளவர்களைப்போல்
தோற்றமளிக்கிறீர்கள்!

இப்போது—

நீங்கள் அமைதியாய் இருக்கிறீர்கள்
ஒரு பார்வை இல்லாமல்!
முழுமையான உடல்களுடன் இருக்கிறீர்கள்
ஒரு அசைவில்லாமல்!
கொஞ்சம்கூட அசையாத உங்களுக்கு
உலகின் நிகழ்ச்சிகள் என்ன தெரியும்?

தண்ணீரையோ, வானத்தையோ—
 உங்களால் காண இயலாது;
 அவைகளின் ஓசையைக் கேட்க இயலாது.
 இந்தப் புதைபுண்ட மனிதஉருவங்களைக்கண்டால்
 கேவலம் முட்டாள் கூட
 ஏராளமான விஷயங்களைக் கற்றுக் கொள்வான்

“அசைவுகள் இல்லையேல்
 வாழ்க்கையே இல்லை—”
 வாழ்வது என்பது போராடுவது;
 போராடி முன்னேறுவது!
 மரணம் என்பது தவிர்க்க முடியாதது.
 ஆனாலும்
 நாம் முழுசக்தியை, முழு வீச்சோடு
 பயன் படுத்தியே தீரவேண்டும்!

—அய்-குங்

அறிவாளிகள்

நகவகைப்படு

படித்த நாக்குப் படைத்தவர்களாக
அழுக்கறியாத கரங்களோடு
நம்மோடு துணை நிற்கவும்
நம் இன்னல் நீங்க உதவி செய்யவும்
முன்வரக் கூடியவர்கள்
எண்ணிப் பார்த்தால்
என் பாட்டாளித் தோழர்களே!
எத்தனை கொஞ்சம்பேர்!

கொஞ்சதூரம் நம்மோடு வருவார்கள்
பிறகு
நெஞ்சதிரப் பின்வாங்குவார்கள்
நம் எதிரே
முள்ளால் முடி சூடி
சிலுவையைச் சுமந்தபடி
யாராவது ஒரு தோழன்
வந்தவுடன்!

—ஜோ கோரி
ஸ்காட்லாந்து

பொம்மைகள்

சங்கிரகம்

1

குழந்தைகள் திருவிழாவில்
அவர்களின் ஆயுத விமானங்கள்
குண்டுகளுக்குப் பதிலாக
பொம்மைகளைப் போட்டன;

விற்பனை நிபுணர்கள் சொன்னார்கள்

“இது—

உலக மக்களிடையே

ஒரு நல்லெண்ணத்தை ஏற்படுத்தும்”

உலகமுழுவதும்

இது மிகப்பெரும் மதிப்பை

உருவாக்கத்தான் செய்தது.

2

அதே விமானங்கள்

பதினைந்து நாட்களுக்கு முன்...

பொம்மைகளைப் போட்டு விட்டு,

இப்போது—

குண்டுகளைப் போட்டிருந்தால்
என் இரு குழந்தைகளுக்கும்
உங்கள் தயவில்
அந்த இரண்டு வாரங்களுக்கு
விளையாட—ஏதாவது
கிடைத்திருக்கும்.

—எரிக் ப்ரைட்
ஆஸ்திரியக் கவிஞர்

வியத்நாம் நாட்டில் குழந்தைகளுக்
கான பண்டிகை நடந்தது. அன்று...
அமெரிக்க ஆயுத விமானங்கள்,
எந்தக் கிராமங்களின் மீது இன்றைய
நாள் வரை குண்டுகளை வீசினவோ,
அதே விமானங்கள் அந்தக் கிராமங்
களின் மேல் சிறுவர்களுக்கான
பொம்மைகளை வீசின.

பிஞ்சுகள் படுகொலை

குழந்தைகளின் குரல்கள்;
“அம்மா”
“நான் குறும்பு செய்ய மாட்டேம்மா”
“இருட்டாயிருக்கும்மா, இருட்டாயிருக்கும்மா”

அவர்கள் போவதைப் பார்க்கிறோம்
சின்னச் சின்னக் காலடித் தடங்கள்
ஒரே திசை நோக்கி

அவர்களின் சட்டைப் பைகளில்
சிறு சிறு கற்கள்.
கம்பியால் செய்த
சிறு சிறு குதிரைகள்.

அந்தத் திறந்தவெளி
அங்கே ஒரு முடிவுக்கு வந்தது.

கன்னங்கரிய புகை மரம் ஒன்று
 செங்குத்தாக,
 ஒரு செத்த மரம்,
 அதன் உச்சியில்
 ஒரு நட்சத்திரமும் இல்லை.

—டாடியூஸ் ரோஜ்விஷ்
 போலந்துக் கவிஞர்.

○

இரண்டாவது உலகப் போரில் பாசிச
 வெறியன் இட்லர், பல லட்சம் யூத
 மக்களைப் படுகொலை செய்தான்.
 பெண்களும் கிழவர்களும் அவன்
 கைப்பற்றிய ஊர்களில் நாடுகளில்
 கனவாய்களில் தூக்கி எறியப்பட்டு,
 புகையாகப் போனார்கள்.

ஒவ்வொரு ஊரிலேயும் யூதக் குடும்
 பங்களைக் குறிப்பிட்ட நேரத்தில்
 ஊருக்கு வெளியே ராணுவ முகாம்
 களுக்கு வந்து ஆஜராகும்படி
 சேர்மானிய சிப்பாய்கள் அறிவித்து
 விட்டுச் செல்வார்கள். நேரம் வந்த
 தும், அந்த அப்பாவி மக்கள் பச்சைக்
 குழந்தைகளைக் கூட்டிக் கொண்டு,
 சிறுவர்களைக் கூட்டிக் கொண்டு
 மரண முகாம்களுக்குச் செல்வார்கள்.

யுள்ளது மீது கலை மிகவும் வளம்
கிடைக்கிறது
மேலும் கலை மிகவும் வளம்
கிடைக்கிறது
மேலும் கலை மிகவும் வளம்
கிடைக்கிறது

கலை மிகவும் வளம்
கிடைக்கிறது

அடிமையே!
உன்னை விடுவிக்கப்போவது யார்?
ஆழ்ந்த இருளில் கிடப்பவர்கள்.
தோழனே!
அவர்கள் மட்டுமே உன்னைக்
காணமுடியும்
அவர்கள் மட்டுமே உன் அழகையைக்
கேட்க முடியும்.
தோழனே!
அவர்கள் மட்டுமே உன்னை
விடுவிக்க முடியும்.

கலைஞர்களுக்கு...

கீழைக்காற்று
சுழன்றடிக்குது.
ஆயிரம் காடுகள்
அடர்ந்து இருள்கின்றன.
போர் மூட்டம்
ஆகாயத்தைக் கண் மறைகிறது.

கலைஞனிடமிருந்து
புதிய வார்ப்புகளைக் கேட்கிறோம்!
அந்த வசந்தகால மலைகள்
ரத்த நிறத்தில் வரையப்படட்டும்!

—லா-சூன்

○

“கவிஞனின் பணி—
கவிதை மட்டுமா?
ஒரு போராட்டத்தைத் தலைமை ஏற்று
நடத்தவும் வேண்டும்”
—என்ற வரிகளுக்கு முன்னுதாரண
மாகத் திகழ்ந்தவர்.

அமைப்பு ரீதியாகவே ஆளும் வர்க்க அமைப்புகளைத் தூக்கி எறியமுடியும் என்பதை உணர்த்தி, கலை இலக்கிய அமைப்புகளை உருவாக்கி வளர்த்த முன்னணிப் போராளி. இதன் காரணமாக இலக்கியத்தின் இசையைவிட துப்பாக்கிகளின் ஒசையே எனக்கு இனிமை தருகிறது என்றவர். அதை நடைமுறைப் படுத்தியவர்.

எப்படி ருசிய புரட்சியை மார்க்சிசம் கார்க்கி இல்லாமல் பார்க்க முடியாதோ, அதைப் போல் சீனப் புரட்சியின் கலை இலக்கியத் தளத்தை லூ - சூன் இல்லாமல் பார்க்க முடியாது.

புரட்சியின் போது, குவாங்பு கம்யூனிஸ்ட் புரட்சி வீரர்கள் மத்தியில் அவர் ஆற்றிய உரை கலை இலக்கியத் தளத்தில் எப்போதும் வழிகாட்டி நிற்கிறது.

ஆயிரம் கவிஞர்களின் கவிதைத் தொகுதியைப் படிக்கும் வேளையில்

அன்றைய கவிஞர்
இயற்கை அழகைப் பாடினார்.
பணிப்படலங்கள், பட்டுப் பூக்கள்
பால்நிலா, பாடிவரும் தென்றல்
பொழியும் மழைத்துளிகள்,
பச்சை வண்ண மலைத் தொடர்கள்,
பாயும் ஆறுகள்—அவர்களின்
பாடல்கள்
இவைகளைத் தொட்டன.

ஆனால்.....
இரும்பும் எஃகுமே
இன்றைய நிலையில்—நமது
பாட்டின் இதயக் கருப் பொருட்கள்!

கவிஞரின் பணி—
கவிதை மட்டுமா.....?
ஒரு போரட்டத்தைத் தலைமை ஏற்று
நடத்தவும் வேண்டும்.

போராட்டம்

இத் தருணத்தில் நாம்
போராடவில்லை என்றால்...

எதிரி—

துப்பாக்கியால் நம் உயிரைப்
பழி வாங்குவான்.

அதன் பின்—

நம் எலும்பினைக் குத்திக்காட்டி

இந்த எலும்புகள் எல்லாம்

அடிமையின் எலும்புகள் என்று

எக்காளமிடுவான்.

—டியான் சியான்

சீனக்கவிஞர்:

பொய்கள்

மலைமலை மீட்டிப்பாட்டு
! ஞானமது மலிவுபாட்டு
உடம்பை நான் நான்
மின்னிடு— மீட்டிப்பாட்டு
மீட்டிப்பாட்டு மலைமலை
மீட்டிப்பாட்டு மலைமலை
மீட்டிப்பாட்டு மலைமலை
மீட்டிப்பாட்டு மலைமலை

சிறுவர்களிடம் பொய்க் கதைகள்
சொல்லாதீர்கள்! தவறு.
பொய்யை உண்மையென்று
நிரூபிப்பது அதைவிடத் தவறு

வானில் சொர்க்கத்தில்
கடவுள் இருக்கிறார் என்றும்
உலகெல்லாம் இன்பத்தில் மிதக்கிறது
என்றும் கூறாதீர்கள்.

நீங்கள் சொல்வதை அவர்கள்
புரிந்து கொள்வார்கள்!
அவர்களே வருங்கால மக்கள்.

எண்ணற்ற நம் துன்பங்களை
அவர்களுக்கு உரையுங்கள்!
வாழ்க்கை எப்படி இருக்க வேண்டும்
என்பது மட்டுமல்லாமல்—அது
தற்போது எப்படி இருக்கிறது
என்பதையும் பார்க்கட்டும்.

தடைகள் இருக்கின்றன—
தகர்க்கச் சொல்லுங்கள்!
துயரங்களும் துன்பங்களும்
தோன்றக்கூடும்—
அழிக்கச் சொல்லுங்கள்!

இன்பத்தின் விலையை அறிய முடியாதவர்கள்
 இன்புறவே இயலாது!
 தவறு என்று கண்டதை
 மன்னிக்காதீர்—ஏனெனில்
 அவைகள் திரும்பவும்
 நேர்ந்து அதிகமாகக்கூடும்—பின்
 நமது மாணவர்கள்
 நாம் மன்னித்ததற்காக
 நம்மை மன்னிக்க மாட்டார்கள்.

—யெங்கனி யெவ்டுஷென்கோ
 ருசியக் கவிஞர்

குழந்தைகளுக்காக

குறும்புத் தனம் செய்!—அது
மிகச் சரியானது.
செங்குத்தான சுவர்களின்
மேல் ஏறு!
மரங்களின் மேல் தாவு!
ஒரு கப்பலோட்டியைப் போல,
சைக்கிளை ஓட்டிச் செல்!
மத போதனை செய்யும்
முல்லாளின் உருவத்தை
கேலிச் சித்திரமாக்கும்
உன் பென்சிலால்
குர்-ஆனின் பக்கங்களில்
'கன்னா-பின்னா' வென்று கிறுக்கு.
நீ அறிந்தாக வேண்டியது—
இந்தக் கறுப்பு மண்ணிலே
உனக்கே ஒரு சொர்க்கத்தை எப்படி
உருவாக்கிக் கொள்வது என்பதைத்தான்!
படைப்பின் தொடக்கம்
ஆதாம்—என்று
பாடம் சொல்பவரை
நில நூல் புத்தகம் காட்டி வாயடக்கு!
இந்த பூமியின் முக்கியத்துவத்தை—நீ
அறிந்தாக வேண்டும்.
அது ஒன்றே உயர்ந்ததென—நீ
உணர்ந்தாக வேண்டும்.

அன்னையும் பூமியும் ஒன்றே!
அவளை நேசிப்பது போலவே
இவளையும் நேசி

—நஜீம் இக்மத்
துருக்கியக் கவிஞர்
(1902-1963)

○

1924-ல் தனது இருப்பத்திரண்டா
வது வயதில் துருக்கியக் கம்யூனிஸ்ட்
கட்சியில் சேர்ந்தார். மாஸ்கோ
சென்று திரும்பினார். 1928, 1933
ஆகிய ஆண்டுகளில் இரு முறை
சிறைப்படுத்தப்பட்டார். ராணுவத்
தினர் இடையே கம்யூனிஸ்ட் கட்சிப்
பணி ஆற்றினார். ராணுவத்தினரை
எழுச்சி கொள்ளச் செய்ததற்காக,
1938-ல், 35 ஆண்டுகள் சிறைத்
தண்டனை விதிக்கப்பட்டது. அகில
உலக அளவில் எம் மக்களின்
புரட்சிக்கவியை விடுதலை செய்ய
வேண்டும் என்ற கோரிக்கை வலுப்
பெற்றதால் 1951-ல் பொது மன்னிப்
பின் கீழ் விடுதலை செய்யப்பட்டார்.

மனிதனுக்குத் தரப்பட்ட வாழ்வில் வாழ்வில்

வாழ்க்கை மனிதனுக்குத் தரப்பட்டதே
அல்லன்
எந்த நிலையில் இறக்க விரும்புகிறான்
என்பதை முடிவு செய்து கொள்ளவே!

மேலே—சாம்பல் நிற ஆகாயம்!
தொங்கும் நட்சத்திரக் கூட்டங்கள்!
பூமியோ.....

உன் வாய்க்குள் சோற்றுருண்டை ஆகிறது!

—பென்ட்டி சாரி கோவ்ஸ்கி
ஃபின்லாந்து கவிஞர்

ஒரு விடியலின் முழக்கம்

எனக்காக

ஏ! கவிஞனே எழு!

அவர்களுக்குச் சொல்!

அவர்கள் ஆவலுடன் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருப்பது
வந்து கொண்டிருக்கிறது என்று சொல்!

பனித் துளிகளின்மேல் கால் பதித்து

விடிவெள்ளியில் வழி கரட்டப்பட்டு

நான் வந்து கொண்டிருக்கிறேன் என்று சொல்!

கிழக்குத் திசையிலிருந்து,

முழங்கும் அலை மடியிலிருந்து

நான் கிளம்பி விட்டேன்.

வெளிச்சம் கொண்டு—மானிடர்க்கு

வெப்பம் கொண்டு வருகிறேன்.

கவிஞனே!

நல்லவையான உனது இதழ்கள் வழியாய்

இந்தச் சேதியை எடுத்துப் போ!

தொலை தூரத்தில் துயரத்தில் முழ்கிக் கிடக்கும்

கிராமங்களுக்கும் நகரங்களுக்கும்

ஏங்கிய விழிகளுக்கும்

இந்தச் சேதியைச் சொல்!

வெளிச்சத்தின் தூதுவனை
எல்லா ஜன்னல்களும், எல்லாக் கதவுகளும்
திறந்து வரவேற்கட்டும்.
ஒவ்வொரு எக்காளமும் வரவேற்பாக ஒலிக்கட்டும்!
ஒவ்வொரு முரசறையும் வரவேற்பாக முழங்கட்டும்!

—அய்-குங்.

○

சீனக்கவிஞர்

பள்ளி நாட்களிலேயே-லூ-சூனின்
படைப்புகளால் கவரப்பட்டு,
எழுச்சி வேகம் பெற்றவர். 1932,
சனவரி "சாங்கேய்" நகரில்
இடதுசாரிக் கலைஞர் அமைப்பைத்
தோற்றுவித்தார். 'சியாங்கை
சேக்' கை எதிர்க்குதற்காக ஜூலை
யில் சிறையில் தள்ளப்பட்டார்.
நசீம் இக்மத் போல, மற்ற புரட்சி
கரக் கவிஞர்கள் போல, சிறையி
லிருந்த 3 ஆண்டுகள் இலக்கியத்
திறமையை மெருகூட்டும் வாய்ப்
பாய் ஆகியது.

1942ல், ஏனான் கலை இலக்
கியக் கழகத்தில் கலந்து கொள்
கிறார்; 1944ல் முன்மாதிரியான
சிறந்த கலாச்சார ஊழியர் என்று
பரிசு பெறுகிறார். 1945ல் ஏனான்
லூசூன் கலை இலக்கியக் கல்லூரி
யில் ஆசிரியராகப் பணி ஏற்கிறார்.
1949ல், புரட்சிப் படைகளுடன்
இணைந்து 'பெய்ஜிங்' நகரை
அடைகிறார்.

உலக மக்கள் கவிஞர்களான
நசீம் இக்மத், பாப்லோ நெருடா
ஆகியோரின் நெருங்கிய தோழர்.

அவன் எழுந்து விட்டான்

●
ஆண்டாண்டு காலமாக
அனுபவித்த வேதனைகளிலிருந்து...
எதிரியால் அவன்
வீழ்த்தப்பட்டிருந்த பெரும் பள்ளத்திலிருந்து...
அவன் எழுந்து விட்டான்.

கண்ணிமைகளின் மீது
குருதி கொட்டுகிறது!
விரிந்த மார்பின் மீதும்
குருதி வெள்ளம் ஓடுகிறது.
ஆனாலும் அவன் சிரிக்கிறான்.
இதற்கு முன் என்றுமே அவன்
இப்படிச் சிரித்ததில்லை.
ஐவாலை பொங்கும் அவனது விழிகள்
அங்கும் இங்கும் அலைபாய்கிறது;
அவனை பள்ளத்தில் வீழ்த்திய
எதிரியைத் தேடி...
அவன் எழுந்து விட்டான்
எழுந்து விட்டால்... அவன்
கொடுவிலங்குகளிலும் வலிமையானவன்!
எல்லா மனிதரையும் விட புத்திசாலியானவன்!
இழந்து விட்ட வாழ்வை
எதிரியின் மரணத்திலிருந்து தான்
பறித்தெடுப்பான்!
அவன்
இப்படித்தான் இருக்க வேண்டும்.

—அய்-குங்

எழுந்துவிட்ட இளைய தலைமுறை

சூரியனுக்கு முதுகு தந்து
ஆயிரம் ஆயிரம் ஆண்டுகளாய்
எங்கள் மூதாதையரின் இருண்ட பயணம் நடந்தது.

இன்று...இன்று...இன்று.....
இருளின் யாத்திரிகர்கள் என்று
நாங்கள் அணிந்த பட்டத்தைத் தூக்கி எறிந்தோம்!

வேதனை சுமந்து சுமந்து
எம் தந்தையர்
வளைந்துபோய் விட்டனர்;
இன்று...இன்று...இன்று...
அவர்களின் முதுகிலிருந்து அந்தச் சுமையை
இறக்கி வைப்போம்.

கீர்த்தி மிக்க இந்த நகரக் கட்டிடங்களின் கீழ்
எம் குருதி கொட்டப்பட்டது.
இன்று...இன்று...இன்று...
ஆகாயத்தை முட்டும் அந்த மாளிகைகளைத்
தகர்த் தெறிவோம்.

ஆயிரம் ஆண்டுகளின் பின்னால்
இப்போது...இப்போது...இப்போது...
ஒளிமயமான வழிகாட்டுதலில்
எதிரிகளை நோக்கி வான் உயர்த்துவோம்.

—மராட்டியக் கவிதை
தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் கவிதை

விவசாயத் தோழனே!

விவசாயத் தோழனே!

நீ உனக்காக எழு!

இந்தியா உனது இல்லம்;

நீ அதன் தலைவன்.

எவ்வளவு காலம்

இந்த அடக்கு முறைகளைப் பொறுத்திருப்பது?

சாவதற்குத் தயாராகு

ஏனெனில் உனது வாழ்க்கை

சாவினும் கொடியதாய் இருக்கிறது.

பொசுக்கும் நரகச் சூழலில்

உனக்காக நீயே போராடவேண்டும்.

அரசாங்கம் என்பது கொடூரமானது.

எப்போதும் நம் உணர்வுகளை

மதிப்பதில்லை.

அதன் ஆணைகளுக்கு நாம்

ஏன் அடிபணிய வேண்டும்?

ஒன்று சேர், அரசை எதிர்த்து

ஒரே குரலாய் உயர்த்து!

ஒரு கை ஓசை தராது;

இருகை ஓசையே இனிய சங்கீதம் தரும்.

விவசாயத் தோழனே!

உனக்காக நீ போர் நடத்து.

உனது சொத்துக்கள் பறிமுதலாக்கப்பட்டன.
கிழிந்த கந்தலினும்
கேவலமாய் ஆக்கப்பட்டாய்!

அரசின் படிக்கட்டுகளில்
அமைச்சரின் பாதங்களில்
கோட்டைக் கதவுகளில்
நமது கோரிக்கைகளைச் சமர்ப்பித்தோம்.
இப்போது அடக்கு முறைகளை
எதிர்த்தாக வேண்டும்.
உனக்காக—விவசாயத் தோழனே!
நீயே போராடு; எழுந்து நில்!

○ பஞ்சாயிக் கவிதை

○ 1907-ல் பஞ்சாப் விவசாய
இயக்கம் வெள்ளைக்கார
அரசை எதிர்த்துப் பாடிய
பாடல்.

சர்வாதிகாரிகள்

●
கரும்புக் காட்டில்—அந்த வாசனை
இன்னும் இருக்கிறது.
ரத்தமும் நிணமும் கலந்து குழம்பி
வாந்தி எடுக்க வைக்கின்ற
வாசனை பரப்பும் கரும்புத் தோகைகள்!

தென்னை மரங்களிடையே
உடைந்த எலும்புகளால் நிரம்பிய சவக்குழிகள்.
தொண்டைக் குழியிலிருந்து புறப்படுகிற
பாஷையில்லா மரண சத்தங்கள்.

அந்தச் சின்னஞ்சிறு அரண்மனை
புத்தம் புதிய கடிகாரம் போல்
பளபளக்கிறது.
பளப்பளப்பான தொப்பியோடு
பட்டுச் சரிகை மெருகோடு
அங்கே சர்வாதிகாரி பேசிக் கெண்டிருக்கிறான்.

நாருக்கான ஓசைகள்.
அடிக்கடி கையுறை அணிந்த
கனவான்களின் சிரிப்புகள்.
மாளிகை முற்றங்களைத் தாண்டி
அவ்வப்போது மரண ஓசையோடு
கலக்கிறது.

அழுபவர்களைப் பார்க்க முடிவதில்லை;
ஓயாது, கண்ணுக்குத் தெரியாமல்
செடிகள் சொரிகின்ற விதைகள் போல்
அவர்கள் அழுவது கண்ணுக்குத் தெரிவதில்லை.

இருட்டிலும் வளரும்
குருட்டுக் குருத்து இலைகள் போல்
அவர்கள் அழுதுகொண்டிருப்பது
கண்ணுக்குத் தெரிவதில்லை.

வெறுப்பு வளர்கிறது.
தோலுக்குமேல் தோல் சேர்ந்து
ஒவ்வொரு அடிவீழும்போதும்,
தோல் மேல் தோலோடு
வெறுப்பு வளர்ந்து வருகிறது.
சதுப்புநில அசிங்கமான தண்ணீரைப்போல்
ஈரமான மூக்கோடு.
ஓசை எழுப்பாத,
நனைந்த மிருக முகத்துடன்
வெறுப்பு வளர்ந்து வருகிறது.

—பாப்லோ நெருடா
சிலி நாட்டுக் கவிஞர்.

○

1904ல் பிறப்பு. 1945ல் கம்பூனிஸ்ட்
கட்சியில் சேர்ந்து பணியாற்றினார்.
1948ல் அடக்குமுறை காரணமாய்
நாட்டைவிட்டு வெறியேறினார்.
1953ல் ஸ்டாலின் பரிசு பெற்றார்.
ஏகாதிபத்தியவாதிகளின் கை கூலிக
ளான பாசிச வெறியர்களால் படு
கொலை செய்யப்பட்டார்.

துப்பாக்கி அல்லது கைகால் விலங்கு

●

அடிமையே!
உன்னை விடுவிக்கப் போவது யார்?
ஆழ்ந்த இருளில் கிடப்பவர்கள்.
தோழனே!
அவககள் மட்டுமே உன்னைக் காணமுடியும்;
அவர்கள் மட்டுமே உன் அழகையைக்
கேட்க முடியும்!
தோழனே
அடிமைகள் மட்டுமே உன்னை விடுவிக்கமுடியும்.

ஒன்றேல் அனைத்தும்;
இல்லையேல் எதுவுமில்லை.
ஒன்றேல் நம் எல்லோருக்கும்
இல்லையேல் எவர்க்குமில்லை.
தனி ஒருவன் தன்விதியை மாற்றிவிட முடியாது.
துப்பாக்கி அல்லது கைவிலங்கு.
ஒன்றேல் அனைத்தும்
இல்லையேல் எதுவுமில்லை
ஒன்றேல் நம் எல்லோருக்கும்
இல்லையேல் எவருக்குமில்லை.

பசித்திருப்பவனே!
உனக்கு உணவுதரப் போவது யார்?

ரொட்டிதான் உனக்கு வேண்டுமென்றால்,
நாங்கள் கூட பட்டினியே
எங்களிடம் வா.
வந்து—உன்னை
வழி நடத்த அனுமதி தா!
பசித்திருக்கும் மனிதர்கள் மட்டுமே
உனக்கு உணவுதர முடியும்.

ஒன்றேல் அனைத்தும்.
இல்லையேல் எதுவுமில்லை
ஒன்றேல் நம் எல்லோருக்கும்!
இல்லையேல் எவருக்குமில்லை
தனி ஒருவன் தன் விதியை மாற்றிவிட முடியாது.
துப்பாக்கி அல்லது கைகால் விலங்கு.

ஒன்றேல் அனைத்தும்
இல்லையேல் எதுவுமில்லை
ஒன்றேல் நம் எல்லோருக்கும்
இல்லையேல் எவருக்குமில்லை.

அடிபட்ட மனிதனே!
உன்பழி தீர்க்கப்போவது யார்?
அடிமேல் அடி வாங்கிக் கொண்டிருப்பவனே!

இதோ—
காயம்பட்ட உன் சகோதரர்கள்
கூப்பிடுவதைக்கேள்!
பலவீனம் எங்களுக்குப் பலம் தருகிறது.
உனக்கு உதவி செய்ய
தோழனே! வா!
உன் பழியை—
நாங்கள் தீர்க்கிறோம்.

ஒன்றேல் அனைத்தும்
இல்லையேல் எதுவுமில்லை.
ஒன்றேல் நம் எல்லோரு
இல்லையேல் எவருக்குமில்லை
தனியொருவன் தன்விதியை மாற்றிவிட முடியாது.

ஒன்றேல் அனைத்தும்
இல்லையேல் எதுவுமில்லை,
ஒன்றேல் நம் எல்லோருக்கும்
இல்லையேல் எவருக்குமில்லை.

யார்...?

ஓ! பாவப்பட்டவனே!
யார் இதைத் துணியப்போவது?
இனியும் தாங்கிக்கொள்ள
முடியாதவன் எவனோ அவன்
ஆவேசத்தை, ஆயுத பாணியாக்குகின்றான்
அடி உதைகளைக்
கணக்கெடுக்கின்றான்—
காலம் இதுதான் என்பதை
வறுமையிடமிருந்து, துயரத்திடமிருந்து
கற்றுக் கொண்டுவீட்ட அவன்
இன்றே தாக்குவான்
நாளை அல்ல.

ஒன்றேல் அனைத்தும்
இல்லையேல் எதுவுமில்லை.
ஒன்றேல் நம் எல்லோருக்கும்
இல்லையேல் எவருக்குமில்லை.
தனி ஒருவன் தன் விதியை மாற்றிவிட முடியாது.
துப்பாக்கி அல்லது கைகால் விலங்கு,
ஒன்றேல் அனைத்தும்
இல்லையேல் எதுவுமில்லை,
ஒன்றேல் நம் எல்லோருக்கும்
இல்லையேல் எவருக்குமில்லை.

—பெட்டோச் பிரெக்ட்
ஜெர்மனி, (1898-1956)

கல்விசூக் வாழ்த்து

எளிமையிலும் எளிமையானதைக் கூடக்
கற்பாயாக.
காலம் முன்னமே கனிந்து விட்டது உனக்கு
நேரம் கடந்ததே
என்ற நினைப்பே கூடாது.
'அ'னாவும் 'ஆ'னாவும் கற்பாயாக.
அது போதாதுதான்.
ஆனாலும் கற்பாயாக.
அதை நினைத்து மனம் தளராதே!
தொடங்கி விடு!
நீ அனைத்தையும் அறிந்தாக வேண்டும்
நீ தலைமையை ஏற்றாக வேண்டும்.

அநாதை விடுதியில் இருப்பவனே!
கற்பாயாக!
சிறையில் கிடப்பவனே!
கற்பாயாக!
சமையலறைப் பெண்ணே!
கற்பாயாக!
அறுபது வயதானவனே!
கற்பாயாக!
வீடில்லாதவனே!
பள்ளியைத் தேடிச் செல்!

குளிரில் நடுங்குபவனே!
புத்தியைத் தீட்டிக் கொள்.
பசித்த மனிதனே!

புத்தகத்தை எடுக்க உன் கரத்தை நீட்டு
 அது ஓர் ஆயுதம்
 நீ தலைமை ஏற்றாக வேண்டும்.

கேள்வி கேட்க அஞ்சாதே! — சகோதரனே!

எளிதில் ஒப்புக் கொண்டு விடாதே!

நீயாகப் பார்த்துத் தெரிந்து கொள்.

நீயாகப் புரிந்து கொள்ளாத ஒன்று

உனக்குத் தெரியாததே ஆகும்.

கணக்கை எல்லாம் கூட்டிப் பார்.

கொடுத்து தீர்க்கவேண்டியவன்நீயே

ஒவ்வொன்றின் மேலும் விரலை

வைத்துக் கேள் :

“இது எப்படி இங்கே வந்தது?”

நீ தலைமை ஏற்றாக வேண்டும்.

—பிரெக்ட்

ஜெர்மனி.

விலங்குகள் உடையும்

வேர்வைக் குலமே! — உந்தன்
வேர்வை, ரத்தம் இவை மட்டுமின்றி — உன்
உயிர்களும் பறிக்கப்படுகையில்
கவிதை வரிகள் பிறப்பதில்லை — நெருப்புக்
கனல் வரிகளே பிறக்கின்றன.

அன்றொரு நாள்
எழுந்த சாதிச் சண்டையிலே
குடிசைகளைக் கொளுத்திய
நிலப் பிரபுத்துவ தீவட்டிகளைத்
தண்டிக்காமல் — நீ
தப்ப விட்டதால்
நிமிர்ந்து விட்ட நிலப் பிரபுத்துவம்
'வெண்மணி'யில் தீபாவளி கொண்டாடி
'விழுப்புரத்தில்' வாண வேடிக்கை பார்த்து
'பெல்சியில்' குளிர் காய்ந்தது போதாதென்று
'பிப்ராவில்' சாம்பல் மேடுகளைப் பரப்பி உள்ளது.

என்ன செய்யப் போகிறோம்?
என்றைக்கு நாம் தண்டிக்கப் போகிறோம்?

எந்திரத்தோடு இன்னொரு
எந்திரமாக உழைத்த நீ
உரிமைகளுக்காக ஊர்வலம்
போகும் போது
உன் உரிமை ஊர்வலங்கள்
போலீஸ் பூட்சுகளின் மிதியில் இருந்து
தப்பிய நாளுண்டா?

உன்னிடம் வீரம் பேசும்
தொழிற்சங்க சுல்தான்கள்
ஏ. எஸ். ரூமில் பூனையாகிப் போவது
கத்தை நோட்டுக்களைக் கண்டதாலா? — இல்லை
உன்னை ஏமாற்ற இயலும் என்ற தைரியத்தாலா?

என்ன செய்யப் போகிறோம்?
என்றைக்கு நாம் தண்டிக்கப் போகிறோம்?

கங்கை, கோதாவரி, காவிரி ஆறுகளை விட
இந்த மண்ணில்
வேர்வை என்னும் ஜீவ நதியின் வெள்ளமே
அதிகம்! அதிகம்!
நீ உழைக்கும் நேரத்தில் அவர்கள்
உறங்கிக் களிக்கிறார்கள்!
நீ உறங்கும் நேரத்தில் அவர்கள்
உண்டு கொழிக்கிறார்கள்!
அவர்களின் விருந்துகளில் நம்
சகோதரிகளின் கற்பும் ஒரு பதார்த்தம்

என்ன செய்யப் போகிறோம்?
என்றைக்கு நாம் தண்டிக்கப் போகிறோம்?

நிமிர்ந்தெழுக வேர்வைக் குலமே! — உன்
நீட்டிய முஷ்டிகளை நேசிக்கிறேன்.
உன் திமிறலில் இந்த விலங்குகள் யாவும்
உடைபடும் என்றே பாடுகிறேன்.

கொதித்துச் சிவக்கும் உன் கண்களிலே
கோப ஆவேசங்கள் தெரிகின்றன — நீ
தூக்கி நிமிர்த்திய கரங்களிலே
விலங்குகள் யாவும் தெறிக்கின்றன!

இனியும் நாமிங்கு அடிமையில்லை
 இவ்விலங்குகள் நமக்கொரு சிறையுமில்லை — வெறுங்
 காலங் கடத்தினால் பயனும் இல்லை!
 வெங் கொடுமைகள் தாமாய் மறைவதில்லை — போர்க்
 கோலம் கொள்வதில் தவறு இல்லை; ஓர்
 புரட்சி வராமல் இனிமையில்லை! — ஒன்றாய்த்
 திரண்டெழாமல் வெற்றி இல்லை! — நாம்
 திரண்டெழுந்தால் மண்ணில் எதிரில்லை.

—குமரன்

அதுதான் பிரச்சினை

பத்திரிகை படித்தவர்கள் சொல்கிறார்கள்;

“இப்போது நாம் பயமில்லாமல் நடமாட முடியும்”
பைல்களில், பட்ஜெட்டுகளில்
மறைந்திருக்கும் பிசாசின் அருவருப்பான வாலை
அவர்கள் இன்னும் பார்க்கவில்லை;
அதுதான் பிரச்சினை

வெள்ளைச் சட்டைக்காரர்கள் சொல்கிறார்கள்;

“இதோ புதிய சகாப்தம்;
இனி கவிதைகள் தடை செய்யப்படாது”
தடை செய்யப்பட்ட கவிதைகள்,
அவைகளை எழுதியதற்காக
கொலை செய்யப்பட்டோரின்
எழுதப்படாத பெருமூச்சுக்களை,
அவர்கள் இன்னும் கேட்கவில்லை;
அதுதான் பிரச்சினை.

பளபளப்பான மனிதர்கள்;

விழா எடுக்கிறார்கள்
‘மீண்டும் மக்களாட்சி வென்றுவிட்டது’
மதகுருவும் நிலப்பிரபுவும்
கை கோர்த்து நடக்கிறார்கள்.
போலீசும் நீதிபதியும்
கண்ணடித்துக் கொள்கிறார்கள்.
ஏகபோக முதலாளியும் வட்டிக்காரனும்
விருந்து சாப்பிடுகிறார்கள்.

ஒரு பெண் பைத்தியம்
நாயும் மொய்க்கும் ஈயும்
சுற்றி யுறங்க தெருவில் அலைகிறாள்.

முகமுடி அழகாயிருக்கிறது;
நல்லது.
முகத்தைப் பார்த்தீர்களா?
உங்களது உண்மையான தொண்டர்கள்
பங்குகளைப் பெற்றுக் கொண்டார்கள்;
நல்லது.

மக்களுக்கு என்ன ஆனது
எழுத்துச் சுதந்திரம்
மீண்டும் பெற்று விட்டீர்கள்
நல்லது,
படிக்காதவர்களுக்கு
எழுத்தை யார் சொல்லித் தரப் போகிறீர்கள்?

நீங்கள் இழந்த மதிப்பை
மீண்டும் பெற்று விட்டீர்கள்
நல்லது,

உயிருக்கு மன்றாடும் குழந்தைக்கு,
ஒரு குவளைப் பால்
எப்போது கொடுக்கப் போகிறீர்கள்?
அதுதான் பிரச்சினை.
புள்ளி விபரங்களுக்குக் குறைவில்லை,
பிசாசின் வாய் இன்னும் விரிகிறது.

கேள்வி கேட்க முனைந்தவர்கள்
இன்னும் கொட்டடிகளில் வாடுகிறார்கள்.
இருந்தாலும் இந்த நீதிமன்றம்
ஏழைக்கு நீதி வழங்கி விடும்
என்று நினைக்கிறீர்கள்.

பசி எரியும் கூலி விவசாயிக்கு
 பாராளுமன்ற அரண்மனை
 புரட்சிகர மசோதாவை
 நிறைவேற்றி விடும் என்று நினைக்கிறீர்கள்

அரியானா விவசாயி, கான்பூர் செருப்புத் தொழிலாளி
 பீர்பூம் பழங்குடி மக்கள், பீகாரின் சுரங்கத் தொழிலாளி
 இவர்களுக்குச் சுதந்திரம் வந்து விட்டதா?
 இவர்களுக்கு என்ன கொடுக்கப் போகிறீர்கள்?
 ஒரு சோடி மாடுகளா?

இல்லை,
 முழு நிலமும் அவர்களுக்குத் தேவை!
 கூடுதல் போனஸா?

இல்லை,
 அவர்கள் கேட்பது தொழிற்சாலை முழுவதையும்!
 எழுத ஒரு 'சிலேட்' மட்டுமா?

இல்லை,
 முழுக் கலாச்சாரமும் அவர்களுடையவை.
 பங்குத் தொகை அல்ல;
 மூலதனம் முழுவதுமே அவர்களுக்குத் தேவை.
 அதுதான் பிரச்சினை.

தோண்டி எடுக்கப்பட்ட
 குருதி வழியும் கண்கள்
 இன்னும் நம்மைக் கவனித்துக் கொண்டிருக்கின்றன
 சவுக்கடிப்பட்ட முதுகுகள்
 மலை போல் நிமிர் ஆரம்பிக்கின்றன.
 வெட்டப்பட்ட விரல் துணுக்கு
 துப்பாக்கி விசையைப் பற்ற
 (இன்னும்) துடிக்கிறது.
 கனவான்களே,
 ஒரு மகாத்மாஜி தொடக்க விழா நடத்த
 ஒரு மாதாஜி முடு விழா செய்ய
 ஒரு பிதாஜி மீண்டும் திறக்க
 சுதந்திரம் என்பது மளிகைக் கடை அல்ல,

வர்க்க பேதமற்ற வானங்களில்
 பறக்கும் இசை அது.
 இமயமலையை விட
 உயர்ந்த மரணம் அது.
 'பசிபிக்' கடலை விட
 ஆழமான வாழ்வு அது.
 இது உங்களுக்குப் புரியாது.
 அதுதான் பிரச்சினை.
 ஆமாம், சுதந்திரம்,
 அதுதான் பிரச்சினை.

—சச்சிதானந்தன்

○

நெருக்கடி நிலை நீக்கப்பட்டபோது
 எழுதப்பட்ட கவிதை.

மீண்டும் நமது

பாடல் வரும்



நமது தேசம் வலிமை மிகுந்தது.
 நமது தேசம் இளமையானது.
 அவ்னது
 மகோன்னதமான பாடல்கள்
 இன்னும் இசைக்கப்படவே இல்லை.

ஏமாற்றுதலில் இருந்து
 கொலைகாரர்களிலிருந்து
 கொலை தண்டனைகளிலிருந்தும்
 காற்றுத் துருத்திகளின்
 தேச பக்தி பஜனைகளிலிருந்தும்
 நிச்சயமின்மையிலிருந்து
 சந்தேகத்திலிருந்து விடுபட்டு
 மீண்டும் வரும்!

நமது படை நடைப்பாட்டு
 விடுபட்டு மீண்டும் வரும்...
 பழகுவதற்கு இனிய
 ஒரு ராகத்தைப் போல
 எளிமை மிக்கதாக,

நமது பள்ளத்தாக்குகளைப் போல
ஆழமிக்கதாக,
நமது மலைகளைப் போல
உயாவானதாக,
இதை இயற்றிய
மக்களைப் போலவே
உறுதி மிக்கதாக
நமது பாடல் மீண்டும் வரும்.

—அமெரிக்க மக்களுக்கு
சமர்ப்பிக்கப்பட்ட
ஒரு தெம்மாங்கு

○

இப்பாடல் 'கிளாரியன் பாடகர்கள்'
என்ற குழுவினர் இசைத்த முழக்கம்.
குமிழில் இவர்களைப் பள்ளி எழுச்சி
பாடகர்கள் என்று புரிந்து கொள்ள
லாம். இங்கிலாந்தில் உள்ள
பிர்மிங்ஹாம் தொழிலாளர்கள்
மத்தியில் இருந்து உருவான
இக்கலைக் குழு 30 ஆண்டுகளுக்கு
மேலாக தீவிரமாகச் செயல்பட்டது.

எல்லா நாடுகளிலும் இதைப்
போன்ற கலைஞர் குழுவிலிருந்து
தான் எதிர்காலத்தின் கலை இலக்
கியம் விழித்தெழும்.

தட்டி நொறுக்காயோ

ஆமை நடப்பதைப்
போல் நடந்தால் நீ
ஆணவம் கொல் வாயோ? அடே
ஆண்பிள்ளை ஆவாயோ? தஞ்சை

ஊமைச் சனங்களை
ஊருள் எரிக்கையில்
ஒடுங்கிக் கிடந்தாயே! பின்னர்
ஊர்வலம் போனாயே!

ஒடுக்கும் விலங்கினை
ஒடுக்க நினைப்பவர்
ஒப்பாரி வைப்பாரோ? வெறும்
ஊர்வலம் போவாரோ? உம்மை

ஒடுக்கும் விலங்கினை
ஊர்வலம் ஒப்பாரி
ஒங்கிப் புடைத்திடுமோ? அடே
உதைத்துத் துடைத்திடுமோ?

கண்ணின் மணிகளைக்
கத்தியால் குத்தினால்
கைகட்டி நிற்பாயோ? அவர்
காலில் விழுவாயோ? தஞ்சை

வெண்மணி மக்களை

வெட்டிப் பொசுக்கையில்
வேடிக்கை பார்த்தாயே! அடே
விணை கிடந்தாயே!

எட்டி உதைக்கிற

ஈனரின் கால்களை
எடுத்து வணங்குவையோ? — அடே
இன்முத்தம் ஈசுவையோ—பெரும்

மட்டி மடையர்கள்

மக்களைக் கொல்கையில்
மங்கிக் குமைந்தனையே! மனம்
தொங்கித் துவண்டனையே!

அரைப்படி சேர்த்து

ஆறாய் கொடுமென
முறைப்படி கேட்டனையே! அடே
முறையிட்டு நின்றனையே! அருள்

முறையிட்ட உம்மையே

மூண்ட செந் தீயினில்
முற்றும் எரித்தாரோ! தோழா
மோதிப் புகைத்தாரோ!

தங்கம் விளைக்கிற

தஞ்சை மறவனே!
பொங்கெனப் போவாயோ? வெறும்
பொக்கென நிற்பாயோ?—புயம்

பொங்கித் துடித்திட

புலி போல் பாய்கிற
போர்க்குணம் கொள்ளாயோ? புதர்
வேருடன் கிள்ளாயோ?

முட்டுக்கு மேலொரு

முட்டுக் கொடுத்தாலும்
கட்டிடம் நின்றுடுமோ? அவர்
காலம் நிலைத்திடுமோ?— அதை

வெட்டுக்கு மேலொரு

வெட்டுக் கொடுத்தேனும்
தட்டி நொறுக்காயோ?— முரசு
கொட்டி முழக்காயோ?

பாலுக்குங் காவலன்

பூனைக்குந்தோழனாய்ப்
பாவனை செய்வோரைத் தமிழ்ப்
பாமரர் நம்பிடவோ? உள்ளச்

சோலையில் நஞ்சினை

ஊட்டிடும் நாய்களை
ஓட்டிப் பொசுக்காயோ—அவர்
ஊட்டி நசுக்காயோ?

துள்ளி வருகிற

வேலினை மார்பினில்
தூள் செய்யும் நாயகனே! மறம்
காழ் கொண்ட தூயவனே! தஞ்சைக்

குள்ள நரிகளைக்

குத்திக் கிழிக்கிற
கோபத்தில் முன்னேறு—அடே
கொன்றபின் நின்றாடு.

—சுனல்

நெருப்புக் கோலம்

எங்கள்

பிருஷ்டங்களிலும்

கட்டை விரல்களிலும்

சொட்டிய ரத்தத்துளிகள்—

நீங்கள்—பாராயணம் செய்யும் இதிகாசங்களில்
படிந்து கிடக்கின்றன.

போதியின் குளிர்ந்த நிழலில்— ஓகிம்சைப்

போதனை நடந்த நாள்களிலும்

சாதியில் தாழ்ந்த எங்களைச் சுட்ட தீ

சற்றும் தணிந்ததாய்ச் சரித்திரமில்லை.

குட்டை மாட்டின் கால்களும்—சாணிப்பால்

குடித்த வாய்களுமாய்—நாங்கள்

எத்தனை ஆயிரம் ஆண்டுகள்

மானுடச் சருகாய் மிதிபட்டோம்.

சூரியனை நாள்தோறும்

முதுகில் சுமந்து வந்தோம்

வேர்வை இழைகளால்

பூமியின்

நிர்வாணத்தை மறைத்தோம்!

இருந்தும்

மிஞ்சாத உழக்கரிசியோடு

மிஞ்சியது எங்கள் கோவணந்தான்.

உழகானைக் கண்டும்
பூமியில் காலான்றும் போதே
எந்த நுகத்தடியோடும்
பிறப்பதில்லை.

ஆனால்—

தாயின் கர்ப்பத்தில் நாங்கள்
சனித்த போதே
நீங்கள் போட்ட
விதியென்ற நுகத்தடி

ஒரு

கொப்பூழ்க் கொடிக்கும் முந்தி
எங்கள்

கழுத்தைச் சுற்றியது.

நாங்கள்—

இறக்குமதி செய்யப்படாத
இந்திய நீக்ரோக்கள்
வெள்ளைச் செல்வங்கள்
கறுப்பர் ரத்தத்தால்
வீங்கியது போலவே—

உங்கள்

கோயில்களும் தாஜ்மஹால்களும்
எங்கள்
குருதியினால்தான் கொழுத்தன.

உங்கள்

'தரும்' ப்பட்டறையில்
தயார் செய்த தளைகளை
அரசு பலாத்காரம் தொண்டு
பூட்டிய போதெல்லாம்

நாங்கள்

ஒருபோதும் மண்டியிட்டு
ஏற்றுக்கொண்டதில்லை.

கண்ணீரால் மட்டுமல்ல—
இரத்தத்தாலும்
இறந்த காலங்கள்
ஈரப்பட்டுக் கிடந்தன.

பொதுவானது என்ற
பட்டயம் கட்டி
இதுவரை வந்த
அரசாங்க நாய்களின்
சட்டப் பற்கள்
புதிந்த போதெல்லாம்
எங்கள் குரல்வளையே
காயப்பட்டது.

கொளுத்தும் நிலப்பிரபுத்துவக் கரங்களைக்
குலுக்கிக்கொண்ட நீதிமன்றங்கள்
காயப்பட்ட எங்கள் கரங்களுக்கே
சட்டவிளக்கம் செய்து சங்கிலி மாட்டியது.

கலக வரலாற்றைக் கடந்து வந்தவர் நாம்
சொல்லுங்கள்—

நாம்

தாக்க வேண்டியது
அரசு அதிகாரத்தை
தண்டிக்கவேண்டியது
நீதி மன்றத்தை.

நிலப் பிரபுத்துவ
நீசத்தனத்தைச்
சாம்பலாக்கும்
தன்மான உணர்ச்சி என்ற
நெருப்புக் கவசத்தை
அணிந்து கொள்வோம்

செருப்பணிந்து கொண்டு
 தெருவில் வராதே என்று
 சொல்லுகின்றவனின்
 தோலை உரித்தே
 செருப்பாக்கிக் கொண்டு
 திமிர்நடை போடுவோம்.

விடிகிற பொழுதுகளை—எங்களுக்கு
 வெண்மணியாக்கிவிட
 முடிவு செய்பவரை—தீ
 முட்டிப் பொசுக்கிடுவோம்!

கருக்கல் பொழுதுகளில்—வானில்
 நெருப்புக் கோலமிட்டு
 சூரியன் வருவதுபோல்—நாங்கள்
 சுடர்முகம் தூக்குகிறோம்!

நுகத்தடி மரங்களினால்—அடர்ந்த
 நிலப்பிரபுத்துவத்காட்டை
 கொளுத்தி முடிப்பதற்கே—நெருப்புக்
 கோலம் கொள்ளுகிறோம்.

சுரண்டல் வர்க்கங்கள்—காணும்
 சொப்பனங்களில் கூட
 கலகக் கொடிபிடித்து—எங்கள்
 கைகள் உயர்ந்துவரும்.

அழுது புலம்பமாட்டோம்—ஆயிரம்
 அடக்குமுறை வரினும்
 எழுந்து நிற்கிறோம்—இனி ஒவ்வொரு
 நிமிடமும் எங்களுக்கே!

—இள்குலாப்

புத்தியுயர்வு

ஓ, அரசர்களே, அதிகாரிகளே!
அவர்கள் கொல்லப்படாத ஜீவசக்தியோடு
வேறு வேறு இடங்களில் ஜீவிக்கிறார்கள்.
அவர்களெல்லாம்,
வேறு இளைஞர்களுக்குள்ளே
ஜீவிக்கிறார்கள்
உங்களை எதிர்த்து
மீண்டும் போர் செய்யத் தயாராக
அவர்களெல்லாம் சகோதரர்களுக்குள்ளே
ஜீவிக்கிறார்கள்.

விடுதலைக்காகக்
கொலை செய்யப்பட்ட கல்லறைகளில்
விடுதலை விதை வளராத
கல்லறை எதுவுமே இல்லை.

மறுபிறப்பு

என் நிழல்களில் கூட
சிந்தனையின் சூடு பறந்து விடலாமாம்.....
அதை அழிப்பதற்காகப்
போலீஸ் என்னைப் பின்தொடர்கிறது.

நான் ஆகாசத்தைக்
கள்ளங்கபடில்லாமல் நோக்கும் பொழுதும்
அவர்கள்
என் கண்களை அளந்து பார்க்கிறார்கள்.

என் புரட்சிப் பாடலின் பல்லவியை
என் பாதச் சுவடுகளிலே
பிடித்துவிட வேண்டுமாம்...
அதற்காக
என் கால் தூசியையும்
ஆராய்ச்சி செய்ய
எடுத்தனுப்புகிறார்கள்.

உங்களுக்கும் எனக்கும்
உணவளிக்கும்
மனித ஞான விளக்குகளையே
அவர்கள் அழித்துவிட முயல்கிறார்கள்.
நான் பார்ப்பதற்கே அருவருக்கும்
அழுக்குகளை அகற்றுவதற்குப் பதிலாக
என் விழிகளையே
தோண்ட முயல்கிறார்கள்.

நான் முத்தமிடும் குழந்தைகளின்
கன்னத்தில் படிந்த ஈரத்தைத் துடைப்பதற்காக-
அவர்கள்
கத்தியால் கன்னங்களைச் சுரண்டுகிறார்கள்.

என்னுடைய குரல் குற்றமுடையது...
எனது சிந்தனை அராஜகமானது...
ஏனெனில்
அவர்களுடைய பாடலுக்கு
நான் கைத்தாளம் போடவில்லை.
அவர்களை எனது தோளில் சுமந்து
செல்லவில்லை.

என்னைச் சதிகாரன்
என்றழைப்பதற்குச்
சட்டப் புத்தகம் அவர்களுக்கு
ஆதாரமாய் இருக்கிறது.
எல்லா மதங்களும்
பொதுவான மூடத்தனத்தை
மறைத்து வைத்திருப்பது போல,
அவர்கள் தங்கள் வர்க்க நலன்களை
எல்லாச் சட்டங்களின்
புனித ஒப்புதல்களின் கீழ்
புதைத்து விடுகிறார்கள்

ஆனால் அவர்களுடைய
மதத்திற்கோ சட்டத்திற்கோ
இசைவாக
ஒரு ராகம் கூட
என் தொண்டைக் குழியிலிருந்து வராது.

என் தேசத்தை விடுதலை
செய்வதற்காக
என் ஒவ்வொரு துளி ரத்தத்தையும்
விதைக்கிறேன்.

நானொரு கைதியாக இருக்கலாம்!
ஆனால் அடிமை அல்ல.
நான் தாக்கப்பட்டு
நொறுங்கிச் சிதறியபோதும்
ஒரு கடலலை போல
மீண்டும் மீண்டும் பிறப்பேன்.

—செரபண்ட ராஜு
(ஹைதராபாத் சிறையில் எழுதியது)

அம்மா!



அம்மா!

ஏன் அழுகின்றாய்?

இந்தக் கல்லறைக்கு அருகில் நின்று

ஏனம்மா துக்கப்படுகிறாய்?

உன் மகள் இங்கே இல்லை.....

இதோ பார்.....

அவன் மக்களில் ஒருவனாகிவிட்டான்.

—சிவசாகர்

ஆந்திரப் புரட்சிக்கவி

புன்னகை!

ஒரு புன்னகை.....

அது —

இதயத்தை நெருடும்,
கண்ணீர் ஓடையைப்
பெருக்கெடுத்து ஓடச் செய்யும்.
ஒரு போராளியின்
முகத்தில் பூவாக மலரும்
என்றெல்லாம் நான்
எண்ணியதே இல்லை!

அந்தப் புன்னகை —

கத்தியை விடக் கூர்மையானது.....
ரத்தத்தை விடப் பிரகாசமானது.....

அந்தப் புன்னகை —

ஒளி வீசிக் கொண்டிருக்கிறது
ரத்த சாட்சிகளின் முகத்தில்!

— சிவசாகர்

மகன்!

வயப்பூரி

அந்த யுத்த களத்திலிருந்து
வாயில் நுரை தள்ள
மூச்சு இரைச்சலுடன்
தனியாக வரும்
என் குதிரைக்கு
அம்மா! தண்ணீர் கொடு!
அதன் முதுகைத் தடவிக்கொடு!

அது—

இன்னொரு வீரனுக்கும் பயன்பட்டும்.

திரும்பி வந்த குதிரைமேல்
என்னைக் காண்மல்
கண்ணீர் சிந்தி
என் சவக் குழியைத் தேடாதே!

சுதந்திரம் அடைந்த இந்நாடு
உன் மைந்தனின்
இன்னொரு வடிவமன்றோ!

—ஜிர் கஸ்ட்டேலன்
க்ரோஷியன் கவிஞர்

விருப்பம்

1953



அந்த வீராங்கனைகள்
 கருக்கலில்
 பயிற்சி மைதானத்தில்
 துப்பாக்கிகள் ஏந்திய
 தூய புஷ்பங்கள்!
 சீனாவின் புத்திரிகள்!
 இவர்களின் புதுமையான விருப்பம்
 புடவைகள் அல்ல,
 போர்க்காலச் சீருடைகள்!

—மாவோ

குடை

ஒரு நாள் காலை குடையிடம் கேட்டேன்:

“நீ விரும்புவது மழையில் நனைவதையா?
வெயிலில் காய்வதையா?”

குடை புன்னகைத்தது, பின் சொன்னது:

“என் கவலை இதைப் பற்றியல்ல”

நான் மீண்டும் கேட்டேன்:

“பின் எதைப் பற்றி உன் கவலை.....”

குடை சொன்னது:

“என் கவலை எல்லாம்
எப்படிப்பட்ட பேய் மழையானாலும்
என் மக்களை நனைய விடக் கூடாது.
எப்படிப்பட்ட வெயிலானாலும்
என் மக்களைக் காய விடக்கூடாது”

—அய்ய-குங்

அவனின் மரணம்

உனக்குத் தெரியும்
அவன்
இறந்து விட்டான் என்று.

உனக்குத் தெரியும்
உனது சகோதரனின் கல்லறை
எங்கே என்று

உனக்குத் தெரியும்
அவன்—
மண்ணில் புதைக்கப் படவேயில்லை என்று.

ஏனெனில்—
உன் நெஞ்ச பூமியே
அவனின் கல்லறை!

நமது நாட்களெல்லாம் மலர்களாகி
புதிய பூக்களை
அவன் கல்லறை மேல் சொரியும்

—பெர்ணாண்டோ கார்ஜில்லோ
செர்வாண்டிஸ்
(‘நிகார குவா’ நாட்டுக் கவிஞர்)



1940-1967 கொரில்லா வீரர்.
மாணவர் புரட்சி இயக்கத்தின்
தலைவர். 1967-ல் ஆளும்
வர்க்கத்தால் கொல்லப்பட்டார்.

கண்டெடுப்பு

❁

வடபுலத்துக் காட்சி!
 நெடுஞ்சுவரின் இரண்டு பக்கமும்
 ஒரே பனி! பனி!
 அகன்ற ஆற்றில்
 ஆழமும் பலமும் மிக்க வெள்ளம்!
 நீண்ட மலைத் தொடர்கள்
 வெள்ளிப் பாம்பென ஆடுந் தோற்றம்!
 மெழுகு யானை என உயர்ந்த குன்றங்கள்
 பரந்த வாளை சவாலுக்கு அழைத்தன.
 சின்—ஆன் மன்னர்களும்
 எண்ணிறந்த செயல் வீரர்களும்
 இலக்கியத் திறமின்றிப் புகழ்ந்த
 இயற்கையின் அழகு இதுதான்.
 இந்தக் காட்சிக்கு இன்னும் மெருகூட்ட—ஒரு
 செஞ்சூரியப் பகல் பொழுது வேண்டும்.
 'டியாங்' குக்கும் 'சங்கு' க்கும்
 இருந்த கொஞ்சத் திறமையும்
 காதல் திசையில் தடம் புரண்டது.

முளைக்கும்போதே புகழை நாட்டிய
 செங்கிஸ்கானுக்கோ—
 விலலை மட்டுமே வளைக்கத் தெரிந்தது.

எல்லாம் கடந்தன.....
 மறைந்தே விட்டன.....
 சரியான பார்வையுடைய மனிதரை—நாம்
 இந்தத் தலைமுறையில்தான்
 கண்டெடுக்க வேண்டும்!

—மாவோ

என்னைச் சிறையிட்ட பின்னால்...

என்னைச் சிறையில் தள்ளிய பிறகு
இந்தப் பூமி சூரியனைப் பத்துமுறை
சுற்றி வந்து விட்டது.
என்னைச் சிறையில் தள்ளிய ஆண்டில்
இரண்டாம் உலகப்போர் தொடங்கப்படவில்லை.

'டாச்சா'வின் மரண முகாம்களில்
விஷவாயுக் காளவாய்கள் கட்டப்படவில்லை.
ஹிரோஷிமாவில்—
அணுகுண்டு வெடிக்கப்படவில்லை.

ஓ!...ஒரு கொலை செய்யப்பட்ட
குழந்தையின் குருதியைப் போல்
காலம் வழிந்து ஓடிவிட்டது.

இன்று எல்லாம் முடிந்து போனது.
ஆனால்.....
அமெரிக்க டாலர்
முன்றாவது உலகப்போர் பற்றி
பேசத் தொடங்கிவிட்டது...!
என்னதான் இருந்தாலும்,
நான் இந்தப் பொந்துக்குள் வீசப்பட்ட
நேரத்தைவிட,
இப்போது பகல் பொழுது
அதிகப் பிரகாசமாகவே இருக்கிறது.

எனது மக்கள் முழங்கை ஊன்றி
கொஞ்சம் எழுந்து விட்டார்கள்.

நான் இந்தப் பொந்தில்
விசப்பட்ட பின்னால்
பூமி பத்துமுறை சூரியனைச் சுற்றி
வந்து விட்டது.

பூமியைக் கேட்டால் அது சொல்லும்.
“சொல்வதற்கு என்ன இருக்கிறது
காலத்தில் அது ஒரு சிறுதுளி!”

என்னைக் கேட்டால் நான் சொல்வேன் :
“என் ஆயுளில் பத்து ஆண்டுகள்
போய்விட்டன.”

நான் சிறைப்பட்ட தினத்தில்
என்னிடம் ஒரு சின்னப் பென்சில் இருந்தது.
ஒரே வாரத்தில் அது தேய்ந்து போனது.
அந்தப் பென்சிலைக் கேட்டால்
அது சொல்லும்
என் ஆயுள் முழுவதும் போய்விட்டதே.”
என்னைக் கேட்டால் நான் சொல்வேன்
“அதனால் என்ன ஒரே ஒரு வாரம்.”

நான் முதன் முதலாக இங்கு வந்தபோது,
கொலைக் குற்றத்திற்காகத் தண்டனை
பெற்ற உஸ்மான்,
ஏழரை ஆண்டுகள் கழித்து
வெளியே போனான்.
பிறகு வாழ்க்கையைக் கொஞ்சம் அனுபவித்து
கள்ளக் கடத்தல் செய்தமைக்காக
அவன் உள்ளே வந்தான்.
வந்தபின் மீண்டும் ஆறு மாதத்தில்
விடுதலையாகி வெளியே போனான்.

யாரோ சொன்னார்கள் நேற்று;
 “அவனுக்குத் திருமணமாதிரி விட்டதாம்,
 வருகிற வசத்தத்தில் பிள்ளையும் வருமாம்”.

நான் சிறைப்படுத்தப்பட்ட நாளில்
 கர்ப்பத்தில் தரித்த குழந்தைகள்
 இப்போது பத்தாவது வயதைக்
 கொண்டாடுவார்கள்.

அன்று,
 பிறந்து நீண்டு மெலிந்த கால்களில்
 நடுங்கி நின்ற குதிரைக் குட்டிகள்
 மதமதப்பான பெண் குதிரைகளாய்
 வளர்ந்து திமிறி உடம்பைச் சிலிர்த்தும்,
 ஆனால்,
 ஆலிவ் மரத்தின் இளைய கன்றுகள்
 இன்றும் கூட இளையதாக இருக்கும்.
 இன்னும் கூட வளர்ந்து கொண்டே இருக்கும்.

என் சொந்த ஊரிலே
 நான் வந்த பின்,
 புதுப்புதுச் சதுக்கங்கள் கட்டி விட்டார்களாம்.
 அந்தச் சிறிய வீட்டிலே இருந்த
 என் குடும்பம்,
 நான் அறிந்திராத ஒரு தெருவில்,
 நான் பார்க்க முடியாத இன்னொரு வீட்டில்
 குடியிருக்கிறார்களாம்.

இந்தச் சிறைப் பொந்திலே,
 நான் வீசப்பட்ட ஆண்டில்,
 ரொட்டி—
 புதுப் பஞ்சாக வெளுத்திருந்தது.
 பின் ‘ரேசன்’ முறையில்
 கொடுக்கத் தொடங்கினர்.

பிறகு சிறையின் அறைகளிலே
கையளவு காய்ந்த ரொட்டிக்காக
ஒருவரை ஒருவர் அடித்துக் கொண்டனர்.

ஆனால்.....

பத்து ஆண்டுகளுக்கு முன்னால்—
மக்களுக்காக என்ன எழுதினேனோ
அதையே... இன்றும் சொல்கிறேன்.

“நீங்கள்—

மண்ணின் எறும்புகள்
கடலின் மீன்கள்
வான் பறவைகள்
எவ்வளவு அதிகமானவையோ
அதைப்போல்
அதிகமானவர்கள்.

கோழைகளோ, வீரர்களோ
படித்தவரோ, பாமரரோ
அனைத்துச் செயல்களையும்
ஆக்குவது நீங்களே!
அழிப்பது நீங்களே!
உங்கள் சாதனைகளே
பாடல்களாகப் பதிவு செய்யப்படும்.”

எனது

பத்தாண்டுத் துன்பம் போன்ற
மற்றவை அனைத்தும்
வெறும் வார்த்தைகளே!

—நசீம் இக்மத்
துருக்கியக் கவிஞர்

கண்ணீர் இல்லை

இனி—
எங்களிடம் கண்ணீர் இல்லை.
இருப்பதெல்லாம்
நெருப்பும் வெறுப்பும்.
வீழ்ந்த உங்களின் ஈட்டிகளை
வீணாக்க மாட்டோம்.
எங்கள் கரங்களில்
ஏந்துவோம்;
எதிர்ப்போம்.
இருட்டையும் மரணத்தையும்
செயிப்போம்.

○

கொலை செய்யப்பட்ட சீனக்
கம்யூனிஸ்ட் புரட்சிக்காரர்களின்
கல்லறையேல் யாரோ பொறித்து
வைத்த சீனக்கவிதை.

விடியலுக்கு முன்



எங்களுக்கு
எங்கள் வேலை இருக்கிறது,
வேலையைச் செய்ய
நாங்கள் பேசியாக வேண்டும்.
பேசினாலோ
போலீஸ் வந்து
எங்கள் முகங்களை உடைப்பார்கள்.

எனவே நாங்கள் மாடி அறையைத்
திறரென்று
மாற்றி அமர்த்திக் கொண்டோம்.
பின்பக்கமாக சந்தும்
தப்பிச் செல்ல வழியும்
இருப்பதாகப் பார்த்து!
இங்கே,
ஆறு இளைஞர்கள் தூங்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

கீழ் அறையில்
கணவனும் மனைவியும் ஒரு குழந்தையோடு.
இந்த ஆறு பேரின் கடந்த காலம்
எனக்குத் தெரியாது.
என்னைப் போலவே சிந்திக்கிறவர்கள்
அது மட்டுமே தெரியும்.
கீழ் அறைக்காரர்களின் பெயர்களும் கூட
எனக்குத் தெரியாது.
தங்கள் மாடி அறையை—அவர்கள்
மகிழ்ச்சியோடு வாடகைக்குத் தந்தனர்.
அது மட்டுமே தெரியும்.

எந்த நேரத்திலும் விடியக் கூடும்.
 மீண்டும் புறப்படுகிறோம்.
 எங்களது பைகள் எல்லாம் தயார்
 ஒரு ரகசியக் கூட்டம் ஏற்பாடாகி விட்டது.
 மெல்ல மெல்ல
 எங்கள் வேலை முன்னேறும்.

நாளை
 மீண்டும்
 வாடகைப் படுக்கையில் படுத்திருப்போம்.
 எந்த நேரத்திலும் விடியக் கூடும்
 போய் வருகிறோம்.

சின்னஞ் சிறு அறையே!
 கொடியில் கிடக்கும் குழந்தைத் துணிகளே!
 அழுக்குப் படிந்த மொட்டை விளக்கே!
 செல்லுலாய்டு பொம்மைகளே!
 வாடகை விரிப்புகளே!
 மூட்டைப் பூச்சிகளே!
 போய் வருகிறோம்!

எண்ணங்கள் மலர வேண்டும்
 என்பதற்காக!
 எங்களுடைய,
 அந்தக் கணவன் மனைவியினுடைய,
 அந்தக் குழந்தையினுடைய,
 எண்ணங்கள்
 எல்லாமே
 ஒரே நேரத்தில்
 ஆக்ரோசமாக மலர வேண்டும்
 என்பதற்காக.

—நகரணே ஷிகேஹாரு
 ஜப்பான்

கல்லறைக் கவிதைகள்

●
அழுந்திப்போன தூக்கம் ததும்பும் குகைக்குள்ளிருந்து,
அடிமைகளின் குகைக்குள்ளிருந்து
திடீரென அது வெளியே பாய்ந்தது.
அதிசயித்து தன்னைப் பார்த்தே
சற்றுத் திகைப்பும் அடைந்தது.

சாம்பலின் மேலே, கந்தலின் மேலே
அது கால் ஊன்றி நின்றது.
மன்னர்களின் கழுத்தில்
அதன் கரத்தை இறுக்கியது.

நம்பிக்கைகளே! ஓ நாட்டுப் பற்றே!
நாடு கடத்தப்பட்ட தேசபக்தர்களின்
வேதனையான இறுதிக் காலங்களே!
நலிவுற்ற இதயங்களே!
புரட்சி நடைபெற்ற அந்த நாளைத்
திரும்பிப் பாருங்கள்
புத்துணர்ச்சி கொள்ளுங்கள்!

ஓ! பொய்யர்களே!
நீங்கள் கூட,
மக்களுக்குத் துரோகம் செய்ய
காசு கொடுத்து அமர்த்தப்பட்ட
நீங்கள் கூட,
கவனியுங்கள்.

எண்ணற்ற வேதனைகள், கொலைகள்
கரம வேட்டைகள் இவைகளுக்காக,

ஆபாசமான பல வடிவங்களில்
ஏழையின் அறியாமையைப் பயன்படுத்தி
அவனை உறிஞ்சிக் கறந்து
திருட்டுத் தொழில் நடத்தும் நீதிமன்றங்களுக்காக.

அரச உதடுகளால் உச்சாடனம் செய்யப்பட்டு
பிறகு சிரித்துக் கொண்டே
உடைக்கப்படும் சத்தியங்களுக்காக.

இதற்காகவெல்லாம்
அன்றே அப்போதே
புரட்சி நாளில் அதிகாரம் பெற்றிருந்த அவர்கள்
பழிதீர்க்கும் அடி கொடுக்கவில்லை.
பிரபுக்களின் தலைகள் உருளவில்லை.
மகுடங்களின் கொடூரத்தை
மக்கள் அலட்சியம் செய்தார்கள்.
மக்கள் காட்டிய கருணையின் முடிவு
கசப்பான முடிவாய் முடிந்தது.

பயந்திருந்த மன்னர்கள்
திரும்பி வந்தார்கள்.
பரிவாரத்தோடு, கொலையாளிகளோடு
மத குருக்களோடு, தண்டல்காரர்களோடு
சிப்பாய்களோடு, சிறையதிகாரிகளோடு
வக்கீல்களோடு, வலிய சவுக்குகளோடு
பிரபுக்களோடு, பின்பாட்டுக்காரர்களோடு
ஒவ்வொரு மன்னனும்
ராசரீகமாய்த் திரும்பி வருகிறான்.

இப்போது,
புதிதாகத் தோண்டப்பட்ட சவக்குழிகளில்
பிணங்கள் மிதக்கின்றன —
ரத்தம் தோய்ந்த இளைஞரின் பிணங்கள்.

தூக்கு மேடைக் கயிறுகள்
கனமாக இழுபடுகின்றன.
மன்னர்களின் துப்பாக்கி ரவைகள்
எங்கும் பறக்கின்றன.
அதிகார ஐந்துக்கள்
ஆரவாரமாய்ச் சிரிக்கிறார்கள்.
அனைத்தும்,
இவை அனைத்தும் நல்லதே!

இளைஞரின் பிணங்கள்,
தூக்கு மேடையில் தொங்கும் தியாகிகள்,
ஈயரவை துளைத்த இதயங்கள்
இவர்களெல்லாம்
குளிர்ந்து உறைந்து அசைவற்று
தோற்றமளிக்கிற இவர்களெல்லாம்,
கொல்லப்படாத ஜீவ சக்தியோடு
வேறு வேறு இடங்களில்
ஜீவிக்கிறார்கள்.

ஓ! அரசர்களே! அதிகாரிகளே!
அவர்களெல்லாம்
வேறு இளைஞர்களுக்குள்ளே ஜீவிக்கிறார்கள்.
உங்களை எதிர்த்து
மீண்டும் போர் செய்யத் தயாராக
அவர்களெல்லாம்
சகோதரர்களுக்குள்ளே ஜீவிக்கிறார்கள்.

விடுதலைக்காக கொலை செய்யப்பட்ட கல்லறைகளில்
விடுதலை விதை வளராத கல்லறை எதுவுமே இல்லை.
இந்த விதைகளெல்லாம்
மீண்டும் விதைகளை உருவாக்கும்.
காற்று தொலை தூரம்
சுமந்து போய்
மீண்டும் விதைக்கும்.
மழையும் பனியும் போஷித்து வளர்க்கும்.

கொடுங்கோலரின் ஆயுதங்களால்
கொல்லப்பட்டவரின் ஆவிகளனைத்தும்
பூமி முழுதும், கண்ணறியாமல்
சுற்றி நடக்கும்.
மெல்லிய குரலில் எச்சரிக்கும்.
புதிய புரட்சி நாளுக்கு
யோசனை சொல்லும்.

ஓ! விடுதலையே!
மற்றவர்கள் உன்னிடம் நம்பிக்கை இழந்தாலும்
என்றென்றைக்கும் நான் மட்டும்
நம்பிக்கை இழக்கப் போவதில்லை.

—வால்ட் விட்மன்
(1819—1892)

○

அமெரிக்கா ஏகாதிபத்தியமாக மாறு
வதற்கு முன்னால் உதயமான மகா
கவிஞன். இவன் சனநாயகத்தின்,
புரட்சியின் கவிஞன். 'புல்லின் இதழ்
கள்' — இவனுடைய நெருக்கமான
மக்கட் பிணைப்பை, பிரகாசமான
சமுதாய உணர்வை எடுத்துக்காட்டு
கின்ற கவிதைத் தொகுப்பு.

19-ம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதி முழு
வதும், ஐரோப்பாவின் பல்வேறு
நாடுகளிலேயும் புரட்சி நெருப்புப்
பற்றியெரிந்து, நிலப்பிரபுத்துவம்

பயிற்சியின் மூலம்... பப்பய்க்கிடு
...குக்குடையபுரம்

சுட்டெரிந்து சாம்பலாகியது. வரலாறு காணாத புரட்சிகர சகாப்தத்தை இந்த மக்கள் எழுச்சிகளில் தான் மனித இனத்தின் மாபெரும் நம்பிக்கையான பாட்டாளி வர்க்கப் போர்ப் பயிற்சியையும் சித்தாந்தத் தெளிவையும் பெற்றது. அண்டங்கள் வெடிபட அதிர்ந்த வேளையில் மார்க்சியம் பிறந்தது. கம்யூனிஸ்ட் அறிக்கை என்ற இடிமுழக்கம் கேட்டது.

19ம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதித் தொடக்கம், புரட்சிகர இயக்கங்களில் பின்னடைவு ஏற்பட்டது. மக்களின் கர்ச்சனைக்குப் பயந்து பதுங்கியிருந்த மன்னர் எல்லாம், பரிவாரங்களோடு மெல்ல மெல்ல வந்து அதிகாரத்தை மீண்டும் உறுதிப்படுத்திக் கொண்டார்கள். கொடிய அடக்குமுறை சுட்டவிழ்த்து விடப்பட்டது. புரட்சியாளர்களும் மக்களும் பல்லாயிரக்கணக்கில் கொலை செய்யப்பட்டார்கள். காரல் மார்க்ஸ் நாடு நாடாகத் துரத்தியடிக்கப்பட்டார். விடுதலை என்ற சொல் உச்சரிக்கப்படக்கூடாத தாயிற்று. அப்போது அட்வாண்டிக் சமுத்திரத்திற்கு அப்பாலிருந்து விட்மனின் கீதம் மிதந்துவந்தது. புரட்சியை, சனநாயகத்தைப் புகழ்ந்து பாடியது.

ஒடுக்கப்பட்ட அய்ரோப்பியப் புரட்சியாளனுக்கு...

தைரியமாயிருங்கள்
 இனியும் கூட
 என் சகோதரனே! சகோதரியே!
 தொடர்ந்து செல்லுங்கள்—
 எது நடந்தாலும் சரி.
 விடுதலைக்குத் தொண்டு செய்தாக வேண்டும்.
 ஒன்றிரண்டு தோல்விகளால்
 அல்லது அடுக்கடுக்கான தோல்விகளால்
 ஒடுக்கப்படக் கூடியதானால்
 மக்களின் அலட்சியத்தால், நன்றியின்மையால்
 விசுவாசின்மையால் அல்லது
 அதிகாரத்தின், ராணுவத்தின், பீரங்கியின்
 தண்டனைச் சட்டத்தின்
 கோர்ப்பல் பயமுறுத்தலால்
 ஒடுக்கப்படக் கூடியதானால்
 அத்தகைய ஒன்று எதற்கும் உதவாது.

நாம் விசுவாசிப்பது
 எல்லாக் கண்டங்களிலும் என்றென்றைக்கும்
 மறைந்து காத்திருக்கிறது.
 அது யாருக்கும்
 அழைப்பு விடுப்பதில்லை.
 வாக்குறுதி தருவதில்லை.
 அமைதியில்,

பிரகாசத்தில்
 அமர்ந்திருக்கிறது.
 ஆக்க பூர்வமானது, பதட்டமறியாதது.
 தளர்ச்சி அறியாதது.
 பொறுமையாயிருக்கும்.
 தன் காலத்தைப் பார்த்திருக்கும்.

விசுவாசப் பாடல்கள் மட்டுமல்ல—இவை
 புரட்சிப் பாடல்களும் ஆகும்.
 ஏனென்றால்
 உலகம் முழுவதும் உள்ள புரட்சிக்காரன்
 ஒவ்வொருவனுக்கும்
 சத்திய பிரமாணமான கவிஞன் நான்.
 என்னோடு வருகிற எவனும்
 அமைதியை
 அன்றாட ஒழுங்குகளை
 விட்டு விலகி வருகிறவனாவான்.
 எந்த நேரத்திலும்
 உயிரைப் பணயம் வைத்து
 இழக்கத் துணிந்தவனாவான்.

உரத்த முழக்கங்கள் ஒலிக்க
 அடிக்கடி
 முன்னேறியபடியும் பின்வாங்கியபடியும்
 யுத்தம் கொந்தளிக்கிறது.
 விசுவாசிக்காதவன் வெற்றி பெறுகிறான்.
 அல்லது வென்றதாக நினைக்கிறான்.
 சிறைகள்
 தூக்கு மேடைகள்
 கழுத்துச் சுருக்குகள்
 கை விலங்குகள்
 இரும்புச் சங்கிலிகள்
 ஈயக் குண்டுகள்
 தங்கள் வேலைகளைச் செய்கின்றன.

பெயர் தெரிந்த, தெரியாத வீரர்கள்
 வேறு மண்டலங்களுக்கு ஏகுகிறார்கள்.
 பெரும் பேச்சாளர்கள், எழுத்தாளர்கள்,
 நாடு கடத்தப்படுகிறார்கள்.
 தொலை தூர தேசங்களில்
 நோய்ப்பட்டு நலிகிறார்கள்
 லட்சியம் உறங்குகிறது.
 சக்தி வாய்ந்த தொண்டைகள்
 சொந்த ரத்தத்தினால் அடைபட்டுத் திணறுகின்றன.

இளைஞர்கள் சந்தித்துக் கொள்ளும் போது
 அவர்களின் கண்ணிமைகள் தாழ்கின்றன.
 ஆனால் இத்தனையும் நடந்தாலும்
 விடுதலை இன்னும் வெளியேறிவிடவில்லை.
 விசுவாசிக்காதவன் முழு உரிமை பெற்றுவிடவில்லை.
 ஓரிடத்தை விட்டு விடுதலை வெளியேறுகையில்
 அது முதலாவதாகப் போவதில்லை.
 இரண்டாவதாகப் போவதில்லை.
 மூன்றாவதாகப் போவதில்லை.
 அனைவரும் போக காத்திருக்கிறது.
 அதுவே கடைசியாக வெளியேறுகிறது.

வீரர்களைப் பற்றி
 உயிர்த் தியாகிகள் பற்றி
 நினைவுகள் ஏதும் இல்லாமல் போகும் போது
 உலகத்தின் ஒரு பகுதியிலிருந்து
 உயிர்
 முழுவதுமாக நீங்கும் போது
 ஆன்மாக்கள் அகலும் போது
 அப்போது மட்டுமே
 பூமியின் அந்தப் பகுதியிலிருந்து
 விடுதலை அல்லது விடுதலை பற்றிய சிந்தனை
 விலகிப் போகிறது.
 விசுவாசிக்காதவன் முழு உரிமை பெறுகிறான்

ஆகவே அய்ரோப்பியப் புரட்சித் தோழனே! தோழியே!
 தைரியமாயிருங்கள்.
 ஏனென்றால் அனைத்தும் ஓயும் வரையில்
 நீங்களும் ஓயக் கூடாது
 நீங்கள் கோருவது என்ன
 எனக்குத் தெரியாது.

ஆனாலும்
 அதைக் கவனமாகத் தேடிக் கொண்டேயிருப்பேன்.
 ஒடுக்கப்படும் போது கூட
 தோல்வியில், வறுமையில், தப்பெண்ணத்தில்
 சிறை வாழ்விலும் கூடத்தான்—
 ஏனென்றால்
 அவையெல்லாம் கூட மகத்தானவையே!

வெற்றியைப் பற்றி
 மகத்தானது என்று நாம் நினைத்திருந்தோமா?
 அது மகத்தானதே—
 ஆனால்
 இப்போது எனக்குத் தோன்றுகிறது!
 தவிர்க்க முடியாமல் போய்விடும் போது
 தோல்வியும் மகத்தானதே!
 மரணமும் கலக்கமும் கூட
 மகத்தானதே!

—வால்ட் விட்மன்
 அமெரிக்கா

நினைவிருக்கட்டும் என் வார்த்தைகள்!



(அமெரிக்கப் பாதுகாப்பு அமைச்சர் ராபர்ட் மக்ந
மாராவை குண்டுவீசிக் கொல்ல முயன்றதாகக்
குற்றம் சாட்டப்பட்டு நகயன் வான்ட்ராய் என்ற
42 வயது மின்சாரத் தொழிலாளி—எலக்ட்ரீஷி
யன்—சைக்கோனில் 1964 அக்டோபர் 15 ஆம்
நாள் மரண தண்டனைக்காளாகி சுட்டுக்கொட
லப்பட்டார்.)

சரித்திரத்தைப் படைக்கின்ற
ஜனனங்கள் உண்டு
அமரத்துவம் வாய்ந்த
மரணங்கள் உண்டு
பாடல்களினும் இனிய
வார்த்தைகள் உண்டு
சத்தியத்தின் கர்ப்பத்தில் பிறந்தவர்கள்
என்று நினைக்கத் தகுந்த
மனிதர்களும் உண்டு

நகயன் வான்ட்ராய்
நீ இறந்து பேர்னாய்
இல்லை
வாழ்ந்தாலும் மறைந்தாலும்
என்றென்றைக்கும்
நீ ஜீவிப்பாய்
வீரனாக, பெரியவனாக

மரணம் உன் உதடுகளை மூடியது
 ஆனால்
 “நினைவிருக்கட்டும் என் வார்த்தைகள்”
 என்ற உன் முழக்கம்
 இன்னும் கூட
 கணரென்று கேட்கிறது
 கட்சிப் பத்திரிகையிலே
 உன்
 கண்களின் ஒளி பிரகாசிக்கிறது

ஓராயிரம் ஆண்டுகள் கழிந்தபின்னும் கூட
 மக்கள் நினைத்துப் பார்ப்பார்கள்
 அந்த இலையுதிர் காலக் காலை நேரத்தில்
 சி-ஹோவின் முற்றத்தில்
 இரண்டு சிறைக் காவலர் மத்தியில்
 நீ நடந்தாய்
 பாதிரி ஒருவன் பின்தொடர்ந்தான்
 உன் கால்களில்
 வேதனை தெறித்தது
 உன் தலையோ
 பெருமிதத்தால் உயர்ந்தது
 உன் வெள்ளை ஆடை
 தூய்மையின் நிறமாக
 உன் மெலிந்த உடம்பு
 மரணத்திலும் வலியதாக

கூலிக்கு அமர்த்திய கொலையாளிகளும்
 காசுக்கு வாங்கிய பிரச்சாரகர்களும்
 இரண்டு இருண்ட வரிசைகளாக
 கத்தி செருகிய துப்பாக்கிகளுக்கிடையில்
 உலாவப் போவது போல்
 நடந்து போனாய்
 சாந்தமான பார்வையோடு
 நீயேதான் நீதிபதி
 என்பது போல்

உன் கால்களின் கீழே
 புல்லெல்லாம்
 தண் என்று தளிர்த்திருந்தது
 இலைகளின் பச்சையில்
 ஜீவியம் புதுப்பிக்கப்பட்டது
 விடுதலை கோரிய தேசம்
 அது உனது

“நான் செய்த குற்றம் என்ன?”
 உரக்கக் கேட்டாய்
 அவர்களோ
 ஒரு கம்பத்தோடு சேர்த்து
 உன்னைக் கட்டினார்கள்
 இழை இழையாய்க் க்ஷ்றுகள்
 துப்பாக்கிகளின் பத்து முனைகள்
 கண்களின் மேல் ஒரு கருப்புத் துணி
 நீ முழங்கினாய்:
 “குற்றம் செய்தவன்
 அமெரிக்காக்காரனே!”

கண்களை மூடிய கருப்புத் துணியைக்
 கிழித்து வீசினாய்
 அங்கே கனன்ற நெருப்பு
 பேயர்களைப் பொசுக்கியது
 நேருக்கு நேராக
 ஆம், அப்படித்தான் நீ மரணத்தைச் சந்தித்தாய்
 உள்ளம் முழுதுமே
 அணைக்க முடியாத அக்கினியாக

பயத்தால் நடுநடுங்கி
 அவர்கள்
 கயிறுகளை மேலும் இறுக்கினார்கள்
 வெறுப்பின் வெப்பத்தால்
 உன் உதடுகள் உலர்ந்தன:
 ஒரு கம்பூனிஸ்டைப் போலல்லவா
 ஒருவன் போர் செய்ய வேண்டும்!

நெருப்பாய் எரியும் இதயத்தைத்
துப்பாக்கிகள் என்ன செய்யும்?

முதல் வரிசை! மண்டியிடுங்கள்!—
ஒரே ஒரு க்ஷணம்தான் இருந்தது
“நினைவிருக்கட்டும் என் வார்த்தைகள்!”

உன் குரல் முழங்கியது
ஒழிக அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியம்!
ஒழிக நகூயன் கான்?

வாழ்க ஹோசிமின்!

வாழ்க ஹோசிமின்!

வாழ்க ஹோசிமின்!

அந்தப் புனிதமான க்ஷணத்திலே

நீ

மும்முறை

மாமனைக்

கூவியழைத்தாய்

துப்பாக்கிகளின் ஏககால வெடிச்சத்தம்

பத்து அமெரிக்க ரவைகள்

நீ விழுந்தாய்

ஆனால் மீண்டும் எழுந்தாய்

உன்குரல் முழங்கியது:

வாழ்க வியட்நாம்

ரத்தத்தால்

உன் மண்படுக்கை சிவந்தது

நீ இறந்தாய்

உன் நெஞ்சத்திலிருந்து

சிறுமுன்கலும் வரவில்லை

ஒரு தேவதை உறங்கியதுபோல்

நீ இறந்தாய்

பக்கத்தில் பாதிரியால் வைக்கப்பட்ட ஜிகினா சிலுவை

எதற்காக அது?

சகோதரனே ட்ராய்!
 நீ இறந்து விட்டாய்
 ரத்தத்துக்கு ரத்தம்
 அந்த உருக்கமான அழைப்பை
 நீ அறிய முடிந்தால்.....
 உன் நேசம் நினைத்து
 காரக்காஸ் புரட்சியாளர்கள்
 அந்தத் தலைநகரிலே
 ஓர் அமெரிக்கக் கொள்ளையனைப்
 பிடித்துப் போட்டார்கள்

நீ இறந்து விட்டாய்
 பற்றியெரியும் தென் வியட்நாமிலே
 நெருப்பைக் கூவி அழைக்கும் நெருப்பை
 உன்னால் பார்க்க முடியாது
 ஆனால்
 எந்த நெருப்பும்
 உன் இதயத்துக்கு இணையாகாது
 உன் கடைசி முச்சினால்
 கனன்ற எரி நட்சத்திரம் அது
 “நினைவிருக்கட்டும் என் வார்த்தைகள்
 நகூயன் வான்ட்ராய், சகோதரனே
 உன் வார்த்தைகளை
 நாங்கள் நினைத்திருப்போம்:
 ஒருவன்
 மகிமையில் வாழ்ந்து
 மகிமையில் மடிய வேண்டும்
 எதிரியின் முன்னால் நடுங்கக் கூடாது
 தந்தையர் நாட்டுக்கு
 அனைத்தையும் தரவேண்டும்
 உன்னைப் போல
 ஒரு தொழிலாளியாகிய
 உன்னைப் போல

—தோஷி

வியட்நாம்

சிந்தும் ரத்தத்தில்

●
நண்பர்களே!
எதிரிகளே!
ஒரு முடிவுசெய்துவிட்டுத்தான்
உங்கள் முன்நிற்கிறேன்.

நான் பாடாதிருந்தாலும்
என் பாடலின் பொருளை
என் தோழமை நெஞ்சங்கள்
கேட்டுக் கொண்டிருக்கும்.

ஆதலால்,
எதிரிகளே! உங்கள் கனத்த செவிகளைத்தான்
இந்தத் தடவை நான் சமீபிக்க முயல்கிறேன்.

சத்தியத்தை
என் தோழர்களுக்கு
அறிமுகம் செய்யும்
அவசியம் இல்லாததால்,
எதிரிகளே! உங்களோடுதான்
இந்தத் தடவை நான் பேசவந்திருக்கிறேன்.

வேண்டிய போதெல்லாம்
வாலைக் குழைப்பதும்
வேண்டாதபோது
கடித்துக் குதறுவதுமாய்
நாங்கள் நடந்த பாதை நெடுகிலும்
நீயும் தொடர்ந்தாய்
ஒரு
வெறி நாய் போல.

நாம்

நண்பர்களாக இல்லாத போதிலும்
அறிமுகமாகாத மனிதர்கள் அல்லவே.

அதனால்—

வெள்ளைக் கொடியும்

ஒரு வேண்டுதலுமாக அல்லாமல்

செங்கொடியும்

ஒரு சீற்றமுமாகவே

உங்களோடு நான் பேச வந்திருக்கிறேன்.

உனது பசிய இலவங்காய்களை
உண்மை என்று நம்ப வைத்தாய்.

உனது

சில்லென்ற நெருஞ்சிப் புன்னகைகளுக்கு

அகிம்சை என்ற நாமம் சூட்டினாய்.

நாங்கள்

காத்துக் கிடந்த கிளிகளாய்.....

காயம் பட்ட கால்களாய்.....

ஏமாந்து போனவர்களின்

ஏக்கப் பெருமூச்சு.....

அபலைகள் எழுப்பிய அழுகூரல்.....

மண்ணிப்புக் கேட்டு

மண்டியிடும் உடல்கள்...

உயிர்ப் பிச்சை கேட்டு

ஏந்திய கரங்கள்.....

ஓ...

பாமரர்களின் இப்
பலவீன தொடிகளே
உனக்குப்
புன்னகை மலரும்
ஒரு
வசந்தமாய் நீடித்தது.

மானுடத்தின் மீது

நீ
தொடுத்த காயங்களையெல்லாம்
உன்
மனசின் சுவர்களில்
ஓவியமாய் மாட்டினாய்.

காலம் மாறுகிறதே
கவனிக்க வில்லையா?

மானுட நதியின்
புரட்சிப் பிரவாகத்தைச்
சாக்கடைப் புழுவே!
நீயா!
தடுத்து நிறுத்துவாய்?

இலவ மரங்களில்
கிளிகள் எங்கே?
படிப்பினை பெற்ற
சிளிகள் எல்லாம்
சிவப்புக் கோவைக்
கொடிகளின் மடிகளில்.

சில்லென்று நெருஞ்சிக் காடே!

சிரிக்காதே!

உன் மீது

கால்கள் அல்ல —

களைக் கொத்திகளே இனி நடக்கும்

‘புரட்சி வாழ்க’ என்ற முழக்கமும் அதற்கு முத்திரை வைப்பது போல்

ஒரு புன்னகையுமாய்,

மரணத்தை அவர்கள்

வரவேற்ற நொடிகளில்

எதிரியே!

உனது குரூர வசந்தத்தில்

இலையுதிர் காலம் ஆரம்பமானது

சிந்திய ரத்தத்தில்

தோய்ந்தகொடிகளை

உயர்த்திப் பிடிக்கும்

உன்னத நொடிகளில்

உனது

ரத்த ஓவியங்கள்

வீழ்ந்து உடைகின்றன.

மானுடத்தின் இந்த

முன் மாதிரிகளாலே

கூனல் முதுகுகள்

நிமிர்ந்து வருகின்றன

கன்னத்தில் அறையும்

எந்தக் கைக்கும்

மறுகன்னத்தில் அறையும்

வாய்ப்பே இல்லாமல்

அறுத்தெறியப்படும்

கொளுத்தி மகிழ்ந்த
கொடியவர்களுக்கு
உனது
கோர்ட்டும் சர்க்காரும்
'சலாம்' சொல்லலாம்
மக்கள் மன்றம் மன்னித்தா விட்டது?

எங்களைப்
பிறாண்டிச் சிவந்த உன்
நகங்களை நீட்டாதே
ஏனெனில்
வெட்டப்படுவது இனிமேல்
நகங்களல்ல
விரல்கள்

உனது மகுடங்களை
மூழ்கடிப்பதற்கே
வேர்வைத் துளிகள்
வெள்ளமாய் இணைகின்றன

இனியும் நாங்கள்
ரத்தஞ்சிந்தலாம்
இன்னும் இன்னுயிர்க்
காவு கொடுக்கலாம்
மனித விடுதலை
இறுதி லட்சியம்
மரணத்தைத் தியாகத்தால்
வெல்வது நிச்சயம்

மானுடத்தின் எதிர்மறையே!
கிழக்கிலிருந்து மேற்கு வரைக்கும்
நீ
உனது சவுக்கைச் சொடுக்கலாம்

ஆனால்
ஒரு முதுகு கூட
இனிமேல் குனியாது.

சிந்திய ஒவ்வொரு துளிரத்தழம்
செம்பொறியாய்ச் சுடர்வதனால்...

நீ
கிழக்கே பார்த்தாலும்,
மேற்கே பார்த்தாலும்,
வடக்கே பார்த்தாலும்,
தெற்கே பார்த்தாலும்
உன்
காலுக்குக் கீழேயும்
உன்
தலைக்கு மேலேயும்

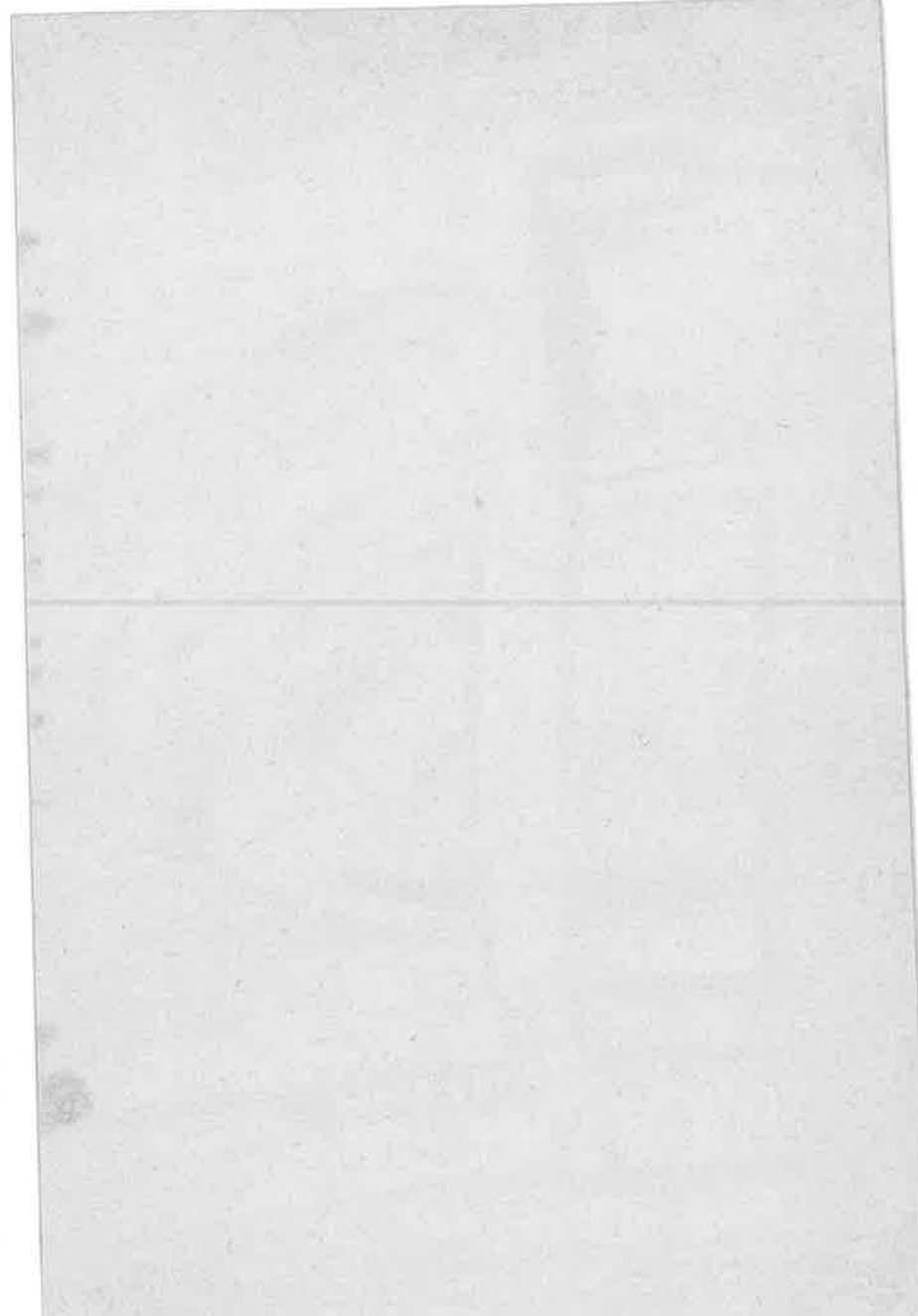
சுட்டுப் பொசுக்கும் சூரியோதயம்
சுட்டுப் பொசுக்கும் சூரியோதயம்.

—இன்குலாப்

பக்க எண்	வரி	பிழை	சரி
23	12	பசிந்து	பசித்து
25	27	போவாவார்கள்	போவார்கள்
27	18	சமுதாய	சமுதாய
36	6	ஏதற்காக	ஏதற்காக
63	16	போராட்டத்தைத்	போராட்டத்தைத்
76	14	கொண்டிருக்கிறான்	கொண்டிருக்கிறான்.
77	20	வெளியேறினார்	வெளியேறினார். "
78	5	அவககள்	அவர்கள்
79	31	எல்லேரு	எல்லோருக்கும்
81	தலைப்பு	கல்விக்கு	கல்விக்கு
85	8	எதிரில்லை	எதிரியில்லை.
97	22	தண்டிக்க	தண்டிக்க
98	17	நிலப்பிரபுத்துவத் காட்டை	நிலப்பிரபுத்துவக் காட்டை
111	4	வீசப்பட்ட	வீசப்பட்ட
126	3	குற்றம்	குற்றம்

மக்கள் கலாச்சாரக் கழகத்தின் பிற வெளியீடுகள்	
கவிதைகள்	
இரத்த சாட்சிகள்	ரூ. 8/-
சூரியச் சூடர்கள்	ரூ. 5/-
ஓர் அவசர நிலைக்கால இரவு	ரூ. 5/-
சிறுகதைகள்	
மூன்றாவது முகம்	ரூ. 12/-
இரவுகள் உடையும்	ரூ. 12/-

நூல்கள் கிடைக்குமிடம் :
மனலுசை
24 சாரங்கபாணி தெரு
மேத்தா நகர்
சென்னை - 29



சோசலிசக் கவிதைகள்

இக்கவிதைகள் கடவுளால் அருள் பாலிக்கப் பட்டதாகச் சொல்லப்படும் கவிஞர்கள் எழுதிய இதிகாச புராணங்களைப் புறந்தள்ளி விட்டிருக்கின்றன. அறிவாளிகள், வீரப் பெருமக்கள், உன்னத மனிதர்கள் இவர்களின் மூளையில் உற்பத்தியாகி ஒரு சக்தியாய்ப் பெருக்கெடுத்து ஓடுவதே இலக்கியம் என்ற மேட்டுக்குடி வாதத்தைத் தகர்த்து விட்டு வெளிவந்திருக்கின்றன. இக்கவிதைகள் மேற்கண்ட இலக்கியங்களை விட உள்ளடக்கத்தால் சிறந்தவைகள்; மேன்மையானவைகள்; உண்மையானவைகள். இக்கவிதைகளின் கதாநாயகர்கள் மன்னர்கள் அல்ல; மதகுருமார்கள் அல்ல; பணக்கார சக்திகள் அல்ல. இக்கவிதையின் கதாநாயகர்கள் மக்கள்.